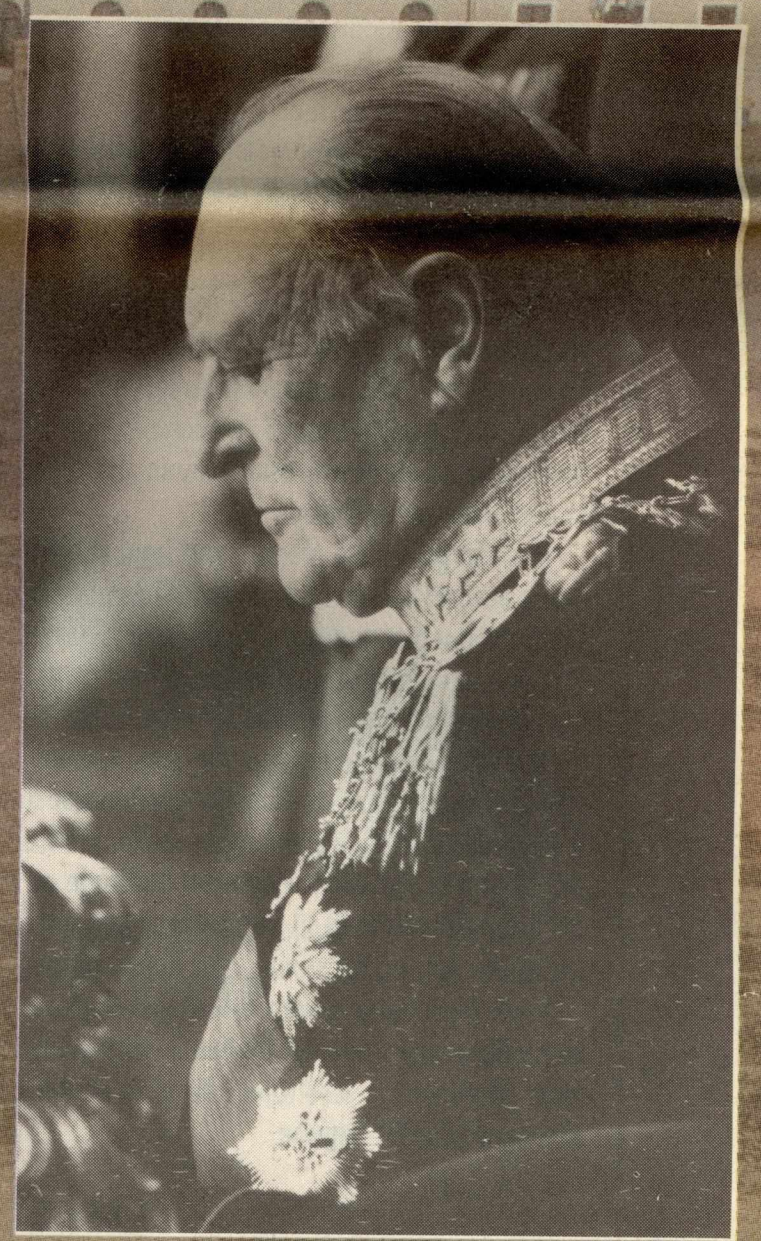

Rute 80

RØD UNGDOMS MAGASIN

Nr. 3, 1987
21. årgang
Pris: 10 kr.

FLYKTNINGEN PÅ SLOTTET

TEMA: RASISME FØR OG NÅ

KAMP MOT RASISMEN!

I boka «Oss selv nærmest» av Per Ole Johansen dokumenteres det hvordan den norske politikken overfor jødene på 1920-30 tallet i sin konsekvens sendte mange jøder til gasskammerne i Hitlers Tyskland. Politikken var å stenge grensene for »fremmede», og spesielt for jødene.

Et av argumentene mot å ta imot jøder utga seg for å ivareta jødernes egeninteresser. Som Sentralpasskon toret skreiv i 1934:

«Vi har heldigvis ingen jødeproblemer å kjempe med her i landet, således som de har i Tyskland og antagelig i nær fremtid vil få i Østerrike. Vi bør imidlertid stille oss slik at vi heller ikke får noget jøde spørsmål. De jøder vi allerede på forhand har her i landet, er ikke minst interessert i dette.»

I dag kan vi høre de samme argumentene mot at Norge skal ta imot flere flyktninger og innvandrere: «Å ta imot for mange skaper rasisme i det norske folket.» «Vi må ta vare på de vi allerede har her før flere kan komme».

Men en er det innvandrerne og flyktningenes feil at det finnes rasisme i Norge? Må vi ikke se på Norges egne holdninger? Og spesielt det som skaper de holdningene og meningene som finnes i vårt eget land?

Argumentet om at rasismen vokser fram på grunn av at det er mange mennesker med mørk hud i Norge, er et argument for at de skal gjøre seg sjøl mest mulig usynlige - ja, helst ikke eksistere. Og dette er også en form for rasisme. Samtidig som det skjærer våre egne fordommer og sjølgodhet, og ikke minst lar de gå fri som er de mektigste tankesprederne som fremmer rasistiske holdninger.

Det er Den Norske Stat.

I dag ser vi dette tydelig gjennom forslaget på ny Utlendingelov, som skal behandles av Stortinget i løpet av denne høsten. En lov som vil sette høyere barrierer rundt Norges grenser, for å stenge mennesker fra den 3. verden ute. Dette er en statlig politikk som legitimerer rasistiske holdninger i det norske folket. Den krever protester og kamp.

Men Norge er ikke alene. Tvert imot står Norge på linje med andre europeiske land for et «hvitt Europa». Frankrike og Vest-Tyskland har gjennomført strenge restriksjoner på innvandringa. Og i Danmark foreslås nå innstramminger på flyktningemottaket som ble innført som midlertidige i fjor å gjøres permanente.

Det finnes mange argumenter for å kjempe mot denne politikken. Humanitære, for å hjelpe mennesker som er forfulgt og lever i nød. Argumenter for enhet mellom folk og i arbeiderklassen, mot å la seg splitte opp etter hudfarge og etniske grenser. At vi ser det i forhold til kampen mellom det rike Nord og det utplyndra Sør, og tar stilling mot imperialismen.

I vår aksjonerte norske folkehøgskoleelever mot nye regler som ville stenge studenter fra den 3. verden ute fra folkehøgskolene. Aksjonen ga resultater. De viste at det går an, og er et eksempel til etterfølgelse.

LEIF STEINHOLT

GLIMT

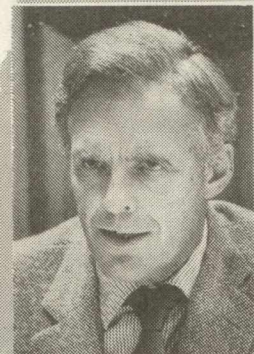
Sterk presse-melding.

Pressemeldinger mister vanligvis sin aktualitet etter kort tid. Denne - datert 29. juni, fra statsministerens kontor - tåler imidlertid fortsatt å bli sitert. Den bærer den meget sigende tittelen *Statsministeren takker Pål Kraby*, og lyder i sin helhet:

»Statsminister Gro Harlem Brundtland takket på en mot-tagelse i Oslo i dag Pål Kraby for «omfattende og hel-hjertet innsats» som NAF-formann. - Du har nedlagt et arbeid som det står respekt av, sa Harlem Brundtland, og ønsket Kraby lykke til i sitt videre virke i norsk næringsliv.

Gro H.B. tar en skål for....

Pål Kraby.

Statsministeren benyttet talen til å understreke en viktig styrke i det norske samfunn: den sterke tradisjonen for å løse konflikter og motsetninger i arbeidslivet gjennom forhandlinger. Hun beskrev partene i arbeidslivet som nødvendige og viktige medspillere for myndighetene, i utformingen og gjennomføringen av den økonomiske politikken.

- Norsk Arbeidsgiverforening spiller - jeg hadde nært sagt selvfølgelig - en nøkkelrolle i den løpende styring og omforming av det

norske samfunnet, sa Harlem Brundtland. Hun sa at Pål Kraby i en årrekke har stått i fremste rekke som representant for arbeidsgiversiden. Kraby har hatt et stort ansvar å bære, i et arbeid som har stilt helt spesielle krav til innsats og overblikk, sa statsministeren.

Etter vår mening ei pressemelding som forklarer Det Norske Arbeiderpartis rolle som statsbærende parti for kapitalistklassen vel så bra som noen Rød Ungdom- studie-sirkel kan klare, kort og klar i språket som den er. Forøvrig merker vi oss statsministerens betoning av «den sterke tradisjonen for å løse konflikter og motsetninger i arbeidslivet gjennom forhandlinger» overfor arkitekten bak NAFs lock-out under tariffopp- gjort våren 1986.

Statsbedriften DNA.

Mens vi oppholder oss omkring Arbeiderpartiet, kan vi ikke unngå å komme inn på nevnte partis 100-års-jubileum. Som blant anna har gjort at det har blitt lagt spesielt under lupa i avisa *Klassekampen*. Klassekampens undersøkelser viser at partiet mottar ulike former for statsstøtte på ca. 40 millioner kr. pr. år - eller nært innpå to tredjedeler av det totale budsjettet.

Etter dette foreslår vi «Statsbedriften DNA» innført som ny, fast betegnelse. Men dette er vel neppe den statsbedriften som først får pålegg om slanking og omstilling av nedskjæringskåte AP-politikere.

Åge imponert over RV.

AUFs blad - som forøvrig fortsatt heter *Praksis* trass i landsmøtehenstilling om å gå tilbake til det gamle navnet «Arbeiderungdommen» - har intervjuet Åge Aleksandersen, under tittelen «Åge den røde». Her

KRISTEN KUENSTAD

Åge den røde.

får vi både vite at faren til Åge var kommunist, at han i stemmegiving vingler mellom AP, SV og RV, og at vi i følge Åge kan gi Einar Gerhardsen æra for at «landet vårt er en herlig flekk på jorda».

Da intervjueren nevner Åges fødeby Namsos og de mange røde politikere byen har fostra (eksempel: Guttorm Hansen!), trår Åge til med følgende svar: «Her i Trondheim må jeg ærlig talt si at jeg er mest imponert over RVerne. Arbeiderparti-representantene gjør så mye dumt i bystyret. I vinter stengte de ungdomsklubber for de ville ikke bruke 600.000 kr. i driftsutgifter, samtidig som de investerte flere millioner på trikkene, for deretter å legge ned hele trikkedriften! Sânt driver jo ungdom til å stemme Fremskrittspartiet!».

Vi har notert oss svaret, og anser kommentarer overflødige.

Sjøluskryt & uthenginger.

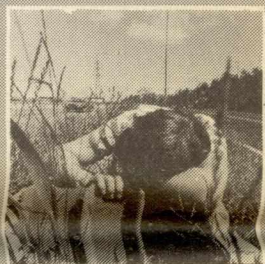
Aftenpostens lørdagsmagasin *A-magasinet* har gått gjennom bladene til de partipolitiske ungdomsorganisasjonene. Karakteren Rute 80 fikk kan du lese i vår egenannonsen på side 4 (som du gjerne kan klippe ut og sende til oss...). Når det gjelder karakteristikkene av de andre organisasjonenes blader, falt vi spesielt på følgende:

«Presser seg ikke på». Press, Sosialistisk Ungdom.

«Extra er et endeløst gjesp». Extra, Unge Høyre.

«Smal vei». Ny Veg, Kristelig Folkepartis Ungdom.

Og endelig: «Et skrikende behov for et ungdomsmagasin som konsekvent forsvarer ungdom... Slik berettiger Norges Kommunistiske Ungdomsforbund utgivelsen av bladet Signal. Vi ville vel heller byttet ut «ungdom» med «Sovjet» og med det ha kommet nærmere sannheten av hva Signal står for». Signal, NKU.

Extra-leser.

Overskrifta til den siste kunne vi heller ikke stå for: «Dystre signaler».

Dystre signaler. Her i Kabul, Afghanistan.

Støtter systemet.

Til slutt en vel forsinka kommentar, men allikevel. Gode kommentarer tåler tidens tann, særlig når kommentarobjektet har et noe tidløst preg.

Det gjelder SU-magasinet *Press*, hvor redaktør Frank Rossavik i vår omtalte 1. mai-feiringa. Her ble vår entusiasme vakt av følgende lille formulering: «Å støtte det politiske systemet her i landet er vel og bra, men det fortjener ikke blind lojalitet». Vi tar sjansen på at det ikke var ment som ei programformulering. Leve revolusjonen!

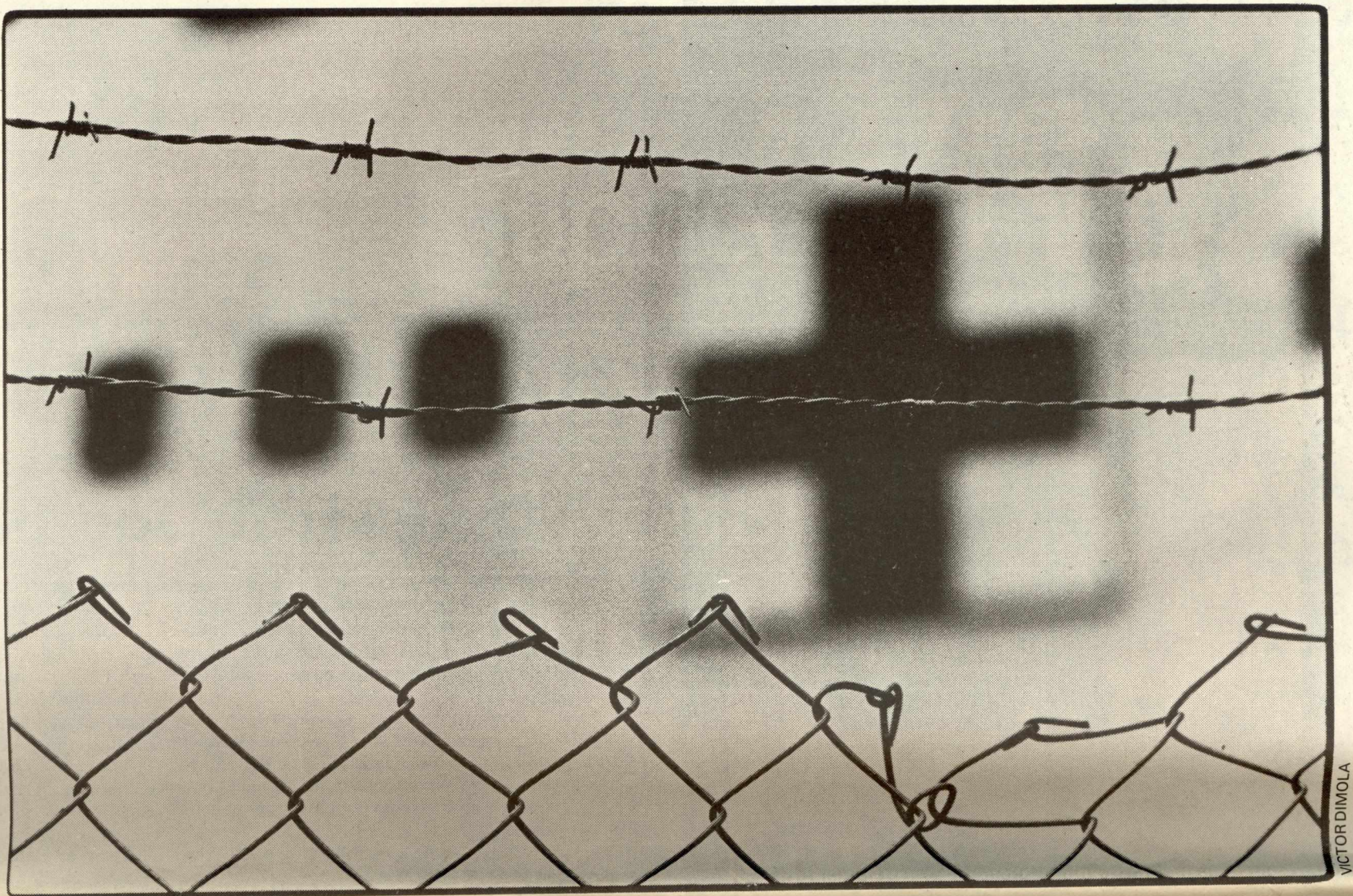

Redaktør og ansvarlig utgiver: Leif Steinholt. Medarbeidere dette nummer: Nicolay B. Johansen, Katrine Malmo, Torill Storvestre, Halvor Bjørngård, Sverre Klemetsen og Anita Hanebo. Lay-out: Jorunn Storehaug og Kristin M. Johansen. Sats og trykk: A.S Duplotrykk.

Adresse: Postboks 4702, 0506 Sofienberg, OSLO 5. Telefon (02) 3773 50. Abonnement kr. 40 helår, (6 numre hvorav ett dobbelt-nummer).

Signerte artikler står for forfatternes egen regning og behøver ikke være sammenfallende for Rød Ungdoms syn. Ettertrykk tillatt hvis kilde oppgis.

Rød Ungdom, postboks 610 Sentrum, 0106 OSLO 1. Telefon (02) 3773 50.

INN HOLD

BZ

Rute 80 besøker husokkupanter - BZere - i Danmark, og deres mildere avlegger BoZerne. 5

RASISMEN

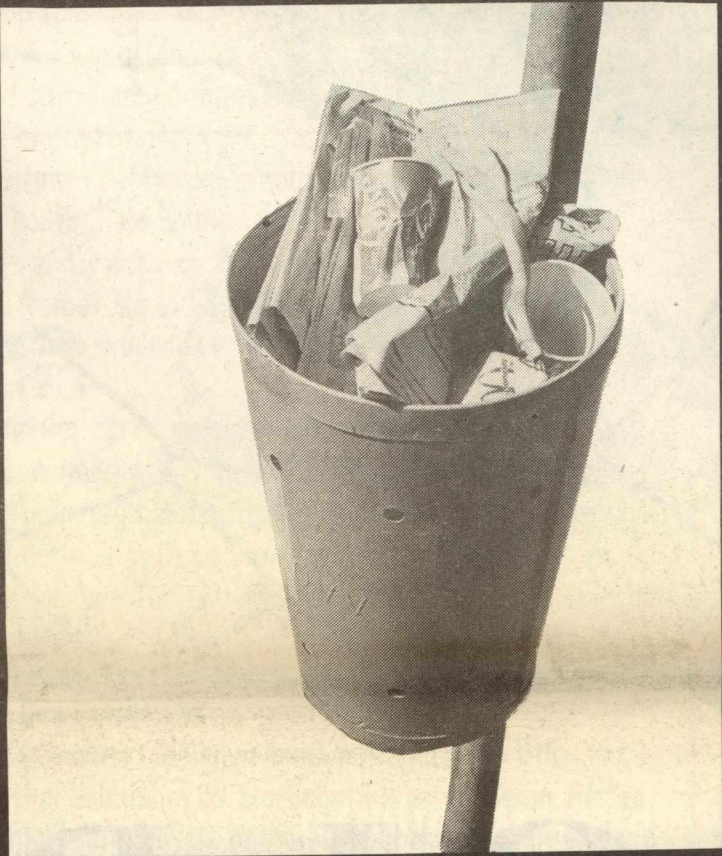
Flere flyktninger til Norge, økende rasisme. Rute 80 kaller forslaget til ny Utlendingelov for statlig rasisme, og trekker trådene tilbake til Norges politikk overfor jødene i mellomkrigstida. Vi avlegger flyktningen på Slottet en visitt. 11

FORØVRIG

Nord-Irland 4 Dikt i Ruta 8 Skrevet og tegnet 9 Eritrea 10

Rute 80
RØD UNGDOMS MAGASIN

Alt anna enn SØPPEL

A-magasinet skriver om Rute 80: «Men også blant ungdomsorganene er det forbløffende å se at en mini-gruppering som AKPs Rød Ungdom makter å legge det beste produktet på bordet».

Vi prøver å lage et bra magasin. Men vi skulle gjerne hatt flere abonnenter. Abonnerer du ikke? Send inn slippen under. Og kanskje du også skulle krysse ut flere rubrikker...?

- ☐ Vil gå på bøllekurs
- ☐ Vil ha opplysninger om Rød Ungdom
- ☐ Vil gå på studiesirkel i Rød Ungdom
- ☐ Vil bli medlem i Rød Ungdom
- ☐ Vil abonnere på Rute 80 (40 kr. for 6 nummer)

Navn:
Adresse:
Postnr./sted: Skole:
Sendes til Rød Ungdom,
Postboks 610, Sentrum, 0106 Oslo 1. Tlf.: (02) 37 73 50.

Dødsstraff for biltjueri

VI RUNDER et hjørne. Plutselig er gata foran oss forvandla til et inferno av militære kjøretøyer, soldater og politi. Grønnekleddte unggutter med skarpladde våpen sperrer veien. Alle som passerer blir kontrollert.

Gata er full av folk, men de reagerer ikke nevneverdig på det som skjer. Noen stopper opp av rein nysjerrighet, men de fleste fortsetter som om ingenting har skjedd. For dem er dette tydeligvis en hverdagslig hendelse.

Vi stopper opp, og folk rundt oss forklarer hva som har skjedd.

To unggutter har tjuvlånt en bil. Forfulgt av en annen bil raste de gjennom gatene. Biljakta endte i en blindvei, og for-

følgerne gjennomhullet bilen med omkring 20 skudd.

I det fjerne hører vi ambulansesirener. Den ene unggutten er truffet i ryggen. Hans straff for å ha tjuvlånt en bil kan bli døden.

Mennene som løsna skudda vil aldri bli straffa, sjøl om alle veit hvem de er - de bar nemlig politiets grå uniformer!

Vi er ikke i Sør-Afrika eller Chile. Alle menneskene i gata er hvite, og de snakker engelsk.

Det er august 1987, og vi befinner oss i sentrum av Belfast. Den britiske okkupasjonen av Nord-Irland har sannsynligvis krevd nok et dødsoffer.

PETTER THORESEN

Falls Road, Belfast, april 1981.

LEIF GABRIELSEN

NINA BØKMARK

**DA RUTE 80 i sommer besøkte København
ble vi møtt av store avisoverskrifter:
BZ'er fikk 6 måneder i fengsel. Det
fikk han for å føre en lyskaster mot politiet
i en gatekamp. Samtidig var det en
husokkupasjon som fikk særbehandling i
avisene. Denne okkupasjonen ble gjennomført
av BoZ'erne som står for en ikke-voldlig linje.
Vi fikk et inntrykk av at verden var sort-hvit:
«De sorte stygge terroristene okkuperer den
Sorte Hest.» «De snille hvite vanlige
ungdommene okkuperer Peter
Hvittfelts Strædet.»**

BZ

ONSDAG fikk 2 unge 40 dagers fengsel for bare å ha vært i det besatte hus under balladen, og denne kollektive domsavsigelse har gjort politiets arbeide lettere. - Jo, det er klart, fordi nu behøver vi jo ikke bevise at den eller den bestemte person har kastet den eller den bestemte sten. Dommene på 40 dagers fengsel er givet for å være alene i huset, sier anklageren, politiadvokat Leo Lemvigh.» (Politikken 10.7.87)

Hvordan kan det være politisk mulig å gi sånne dommer mot ungdom, hvis eneste ønske er å få et sted å bo. Det som skjer i København nå er at de bygger nytt, som også betyr dyrt. For København er en fattig kommune og ønsker seg andre innbyggere som betaler mere skatt. Dette er en grunn til at KBH også ønsker seg mere næringsliv, i tillegg til at byen må tenke på at den er en av Europas hovedsteder, og er et finanssentrum.

Boligsituasjonen er i ferd med å bli ganske alvorlig for unge og uetablerte. Det er nok ikke så mange boligløse, folk bor hos venner og bekjente, en natt her og en natt der. Men det er veldig mange boligsøkende. Det er mange som flytter inn i byen fra provinsen, folk bor ikke så mye sammen som før, så behovet er økende. En situasjonsbeskrivelse vi kjenner fra Norge også. Det

sies at 80 % av de innflyttende studentene i KBH starter året uten et sted å bo.

Husene BZerne okkuperer er bl.a. de som boligspekulantene spekulerer i å la stå tomme. Ta eksemplet den sorte hest. A.J. Jørgensen, Københavns Olav Thon, ville la huset stå å forfalle, det var nemlig fredet. Han ble glad da det ble okkupert, han tenkte at da ville BZerne ødelegge huset så han kunne rive det. I dag har BZerne satt huset i stand. Hvorfor er det BZerne, og ikke spekulantene som blir dømt? Og hvorfor er det ingen som reagerer på det?

I Danmark, som i Norge, er det media, med pressen i spissen, som har makten over opinionen. Avisene viser seg å være tro mot makten også i dette spørsmålet. Det som er viktig med BZerne for pressen er at de har brukt molotov cocktails, at de setter opp barikader og at en politibil fikk en radiator i hodet. For avisene er volden viktig, den selger. Men har de ingen støtte? Til dags dato har denne støtten ikke fått noen praktiske konsekvenser. T.o.m. den «veldig røde og demokratiske» avisa Information, som oppsto under krigen som undergrunnsavis, er med på å isolere BZerne. For Information skal forandringer skje gjennom folketinget, og så er det klart at de ikke liker BZ- bevegelsen. En liten historie viser klart hvem sin side Information har tatt. Ved en pressemelding hadde de ved en feiltagelse fått originalen. Og det sies at de hadde tenkt å levere den til politiet for å finne ut hvem som hadde skrevet den, og politiet er veldig glad i navn.

Vi kan nok slå fast at pressen prøver å knekke BZerne. De blir frastilt som pøbler og bråkmakere. Pressen er kun interessert i volden. Selvom det bare er 3 av 40 BZelser hvor de har motsatt seg å bli kastet ut aktivt.

MORGENSTJERNEN

Det er tropevarme og «siesta» på den sorte hest, i kafe Morgenstjernen. Det står en og spiller darts i hjørnet, en annen kommer inn og kjåper seg en «vand» eller øl for å motarbeide varmen. Idet andre hjørnet står en tidsskriftshylle med tyske, engelske, svenske og finske aviser og blader, av alle sorter.

Han som står bak disken heter ikke Egon selv om han sier så. Han er BZer og anonym. Ellers er det ingenting som

minner om skriveriene i avisen.

- De vil framstille oss som terrorister. Bare de ser en brukket murstein er det terror. De spør aldri hvorfor vi slåss. Men vi kaster ikke bare toalett ut av vinduene. Engang fikk en politimann et i hodet, ved et uhell. Vi er også gode naboer. Under kampene i Ryesgade, som for alvor gjorde BZ-bevegelsen kjent, også helt opp til Nor-

BoZelsen i Peter Hyttfeldts stræde, som er erklært fredelig. Men vi har holdt på dette her ganske lenge nå, og blitt kastet ut masse ganger. Vår eneste mulighet er å yte massiv motstand.

- Vi har blitt endel kritisert for at vi besvarer statsvolden aktivt. Det å bruke motvold er en måte å markere at vi har rett til et sted å bo. Det er dessuten en måte å

Cafe Morgenstjerne - tatt av BZerne fra «Københavns Olav Thon».

ge, fikk vi mye støtte fra naboene. De ga oss husrom for syke, og de kom med mat til oss. Se bare på hva vi har gjort her. Vi vet godt at vi blir oppfattet som vandaler. Men vi er bare helt vanlige ungdommer fra 15 til 30 år. Du kan ikke dele oss inn etter en tradisjonell politisk skala eller sosial gruppering. BZere er rett og slett alle slags typer mennesker.

- Det kommer ofte nye folk inn, inn i kafeen, med på demoer eller med på BZelser. Folk som ønsker å bestemme selv over sine egne hus, tenke fritt. Eller om du vil - bestemme over seg selv.

- BZ er en bred bevegelse. Men hvis den er noe så er den anarkistisk. Vi er ikke organisert, og det finnes ingen ledelse. I BZelse har vi allmøter og Stormøter, som de politiske høyeste organene. Vi har ingen skolering.

- Vår ideologi er ikke klart uttalt, men det som ligger til grunn er en slags rettferdighetssans. Det vil det på en eller annen måte alltid være. Men mange av oss har også et kritisk forhold til det samfunnet vi har vokst opp i. Det å BZte hus er også noe mer enn å skaffe seg bolig. Det er også å prøve å gjøre noe selv. Mange av oss driver også en del annet, særlig anti-imperialistisk arbeid. Dessuten har det vært aksjoner mot våpenfirmaet Sperry og mot en ny og unødvendig motorvei de holder på å bygge - gjennom det eneste virkelige naturområdet i nærheten av København. Kampen mot Shell er nok den som favner bredest i dag.

- I det siste har vi blitt sammenlignet med

holde selverkjennelsen oppe. Om vi er passive eller umilitante, så får vi like mye bank uansett.

- Hverken stat eller kommune er villige til å imøtekomme våre krav, tvert i mot. Ungbo eier f.eks. 11-12 hus som står tomme og venter på å bli pussa opp. Av disse måtte de naturligvis starte med det som allerede var bebodd, det i Ryesgade. Vi ble tilbudt dette huset, men det skulle ledes av en gruppe med halvparten BZere og halvparten kommunalt oppnevnt. Likevel var det Rådhuset som skulle ha den endelige avgjørelse. Det kunne vi selvsagt ikke leve med. Kommunen ble også tilbudt å få gården, men de ville ikke ha den, fordi det fulgte noen utgifter med huset som de ikke ville betale. Vårt standpunkt er at det er kommune og stat som har ansvaret for at vi har et sted å bo, og vi gir oss ikke før vi får det.

- Vi står overfor et dilemma i det vi ikke har makt over pressa. For den eneste måten å oppnå varige seire på er å få flertallet med oss. Men vi gir pressa gode kort når vi besvarer politiets vold med kamp. Folk som har kontakt med oss, naboer f.eks., har likevel stor forståelse for det vi driver med. De har respekt for oss fordi vi tar konsekvent stilling.

- En skulle kanskje tro at vi ble lei. Men for min egen del kan jeg bare fortelle at jeg får mere politisk energi for hver gang jeg blir kastet ut.

NICOLAY B. JOHANSEN

Peter Hvittfeldts Stræde

Midt i hjertet av København, ca 7 minutters spasertur retning rundetårn fra strøget, ligger Peter Hvittfeldts Stræde. Selvom denne enveiskjørte gata ligge så sentralt at det blir for mye av det gode, ferdes det flere mennesker enn biler her. Midt blandt et galleri, en brukt-plate-forretning og et reisbyrå som har spesialisert seg på Norge ligger Peter Hvittfeldts stræde 9. 4 etasjer og 1000 m2, - dette huset stod tomt i 12 år.

Eierne er av alle huseierne på jord, en felles pensjonskasse for 4 fagforbund. I kontrakten deres står det at huset skal brukes til ungdom. I dag ønsker denne pensjonskassa å selge. Det vil nemlig bli for dyrt å pusse opp. Salgsprisen er den nette sum av 10 millioner Dkr.

Ungdomsbolig ble dette altså ikke før en søndag i slutten av juni i år. Da tok 20 mennesker i begynnelsen av 20 årene skjeen i egen hånd (munn?), og klatret inn gjennom et vindu. Og på baksiden fant de et gedigent grønt område. De sier det er fullt av kjemikalier i jorda, men likevel er det enorme muligheter hvis en har tid, litt penger og beboere. Også inne huset er det mange muligheter. I annen etasje er det f.eks. en stor sal. En av de nye beboerne fabulerte om dansekvelder og kanskje små teateroppsettinger. Dette er muligheter de nye beboerne har lovet å bruke, flere av dem er også håndverkere.

Dagen etter bosettelsen hadde de en pressekonferanse. Her ble det servert, i smoking, jordbær med spiker tredd gjennom seg. Pressa falt totalt for denne gjengen. De virket så uskyldige og harmløse, og ikke hadde de noen erfaringer fra okkupasjoner tidligere. Noen trengte et sted å bo. Andre ville gjerne flytte hjemmefra. Dessuten er det jo OK å bo sammen med vennene sine. (Hvorfor skulle en ikke bo sammen med vennene sine? Er det ikke egentlig altfor få som gjør det?) Men det viktigste for pressa var nok at de erklærte at de ikke ville gjøre motstand hvis (når) politiet kom. Og for å markere dette kalte de seg ikke BZere, men bosettere (BoZere?).

Det er nettopp i forundring over at de har markert avstand til BZ bevegelsen på denne måten, at Rute 80 finner veien hit. Det er litt stort for dem at det har kommet et utenlandsk blad. Kanskje gir det dem følelsen av å bety noe? En god følelse som i tilfelle bygger på et grunnlag i virkeligheten. Men hva er det de betyr?? Er de et eks til etterfølgelse for boligløse i alle land, eller for alle som kanskje ikke har det sånn de skulle ønske? Eller betyr de at systemet i bunn og grunn er rettferdig, og at det bare er om å presse politikerne til å ta de rette avgjørelserne?

BoZerne forholder seg veldig mye til politikerne, de vil akseptere er løsning i samarbeid med kommunen (i motsetning til BZerne), og de legger stor vekt på forholdet til pressa. Men det ligger hele tida under en voldsom respekt og beundring BZ, det de står for og det de har oppnådd. Det virker som de er klar over at de lurer seg selv når de sier at de håper på en løsning med kommunen. En av BoZerne var ganske fortvilet over at avisene har satt BZ og BoZ opp mot hverandre. De glemmer nemlig at BoZ bare begynner sånn som også BZ gjorde, og i stor grad fortsatt gjør.

Selvom BZ og BoZ ikke står i motsetning til hverandre, er det også feil å påstå at det er en sterk enhet mellom dem. En av BoZerne fortalte at hun hadde følt seg ganske

uglesett da hun var borte på den sorte hest. Stemninga i leiren var også litt den at de har utnyttet BZernes dårlige situasjon og 5 første år. Akkurat som deres goodwill går på bekostning av de andre BZelsene.

Dette er selvsagt feil. Men det kan hende at det var uheldig å kalle seg BoZere. De hører tross alt med i BZ-bevegelsen. Og her representerer de såvisst ikke bare mangel på erfaringer. De står også for en ny generasjon med BZere. Og de har endel illusjoner som det er lett å miste med årene. De mere erfarne BZerne har også godt av å måtte forholde seg til både nye og gamle ideer som BoZerne har med seg.

I motsetning til BZ betaler BoZ gjerne husleie. Det viktigste for dem er at de får bo i huset. BZelsene i Ryesgade og på den sorte hest krever at kommunen eller staten tar

ansvaret for at de har et sted å bo. Og de går ikke med på noen kompromisser. Det er BZerne som skal bestemme i huset. Her går de heller ikke med på noen mellomting, som det f.eks. ble foreslått i Ryesgade.

En kommunist ville kanskje sagt at de har valgt seg en individuell løsning. De kan aldri nå sine mål uten at de allierer seg med så mange som mulig. Og hvis de kan det, så går det på bekostning av nettopp alle de andre. For problemet, det er at det skal tjenes penger på dette huset. Sånn er det med alt i dag. BoZerne i Peter Hvittfeldts stræde skal vite at i enden av alle allianser ligger forståelsen for at hele den måten vi organiserer verden på, må på skraphaugen. Og her ligger forståelsen for at det vi trenger er et fellesskap (les:samfunn) bygget på fornuft og glede. Eierne av huset i Peter Hvitt-

feldts stræde skulle sikkert gjerne ha gitt det bort. Det er ikke deres vilje det strander på. Men det ville medføre et tap for denne pensjonskassa på 10 millioner. Kunne den overleve det? Og kan en kommune det som skal ha budsjettene i balanse?

Men skal en besvare politiets vold? Det blir et spørsmål du må finne ut av selv. En må jo spørre seg hva en tjener på å gå i konfrontasjon. Du blir banka opp og kasta ut uansett. Så hvorfor setter vi oss ikke ned å blåser såpebobler?

Som et slags alvorsord tilslutt. Det er ingen vits i å *banke* på dørene hvis du mangler et sted å bo, eller bare har lyst til å flytte sammen med noen venner.

NICOLAY B. JOHANSEN

NINA BØKMARK

BZere på
barrikadevakt. Vil
BoZerne i Peter
Hvittfeldts Stræde
stå på barrikadene
hvis de blir forsøkt
kasta ut?

UNDERTRYKKING AVLER MOTSTAND

SOM ethvert folk i krig med respekt for seg sjøl har også det eritreiske folket en frigjøringsbevegelse - EPLF.

EPLF blei danna i 1970, av utbrytere fra ELF. Både EPLF og ELF har et fritt og sjølstendig Eritrea som mål, uenighetene står på hvordan den politiske og militære kampen skal føres, hvordan arbeidet blant befolkninga skal drives. Tross væpna stridigheter seg i mellom tidlig på 70-tallet slåss EPLF og ELF nå side om side mot sin felles fiende, mot imperialismen og for et fritt Eritrea. Det er et overordna mål å frigjøre Eritrea fra kolonimakta, men også å for-

må vi se på hva USA og Storbritannia ønska seg. J.F.Dulles, utenriksminister i USA på den tida, sa det sånn: «Fra et juridisk synspunkt må vi ta hensyn til det eritreiske folkets ønsker (...), ikke mindre gjør USAs strategiske interesser og bekymringer for verdensfreden det nødvendig at landet må forenes med vår allierte, Etiopia.» Storbritannias ønske var å inlemme det muslimske Eritrea i Sudan og den kristne delen i Etiopia.

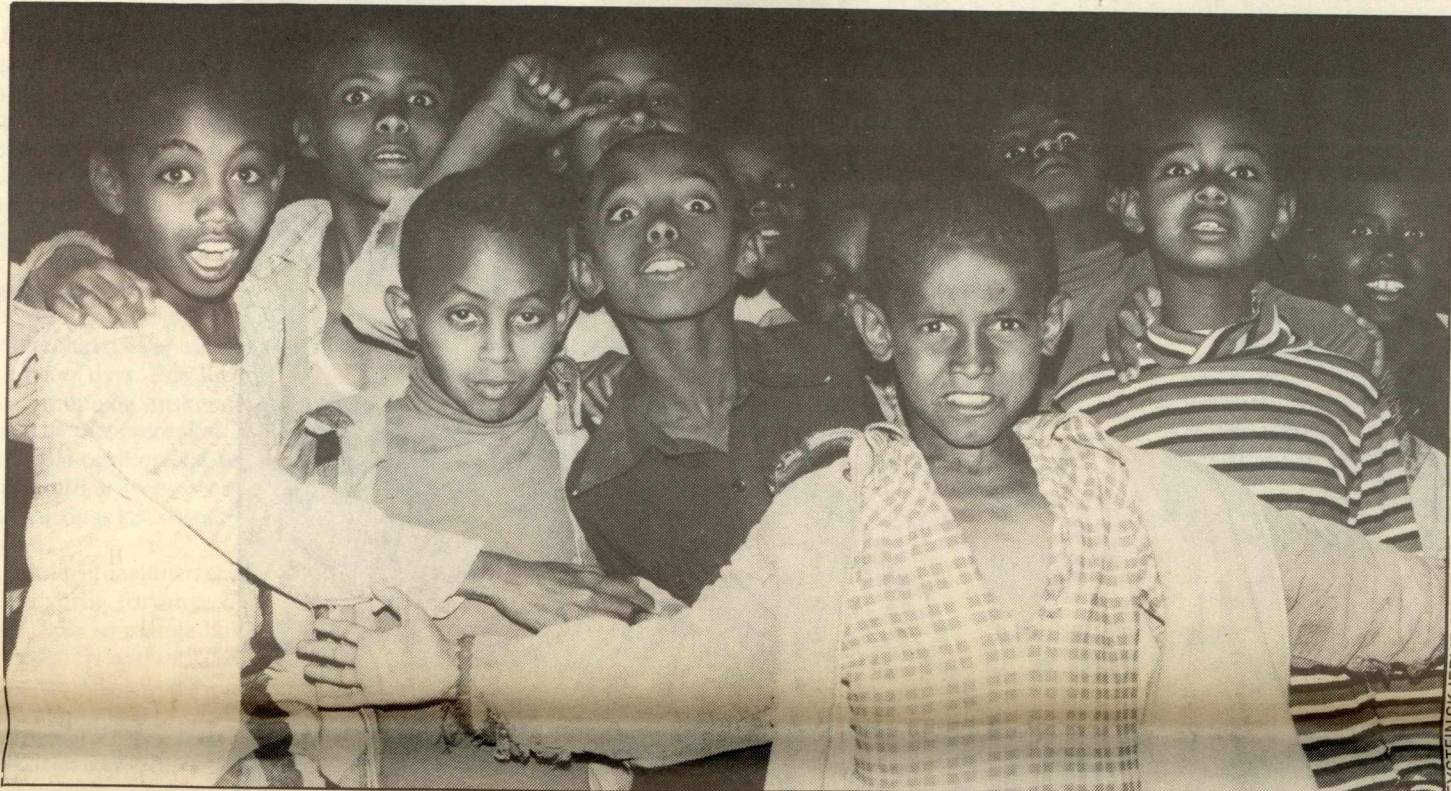
Det er ikke direkte usannsynlig at disse utsagna veide tungt i den norske argumentasjonen, pga. Norges nære allianse med

divisjon (EPLA) med erobrede tanks og avansert anti-luftskyts, og er i stand til å gå seirende ut av geriljaangrep.

De eritreiske soldatene er utstyrt med russiske Kalashnikov maskingeværer som de har erobra etterhvert som de har frigjort byer og slått den etiopiske Hæren.

KUNNSKAPER FREMDELES MAK!

Utdanning er en av de sivile aktivitetene som EPLF prioriterer høyst. Utdanninga skal sikre utviklinga innen industrien og

Elever fra Zero school. Hit går årets OD-penger.

bedre de økonomiske, sosiale og kulturelle vilkåra for folk.

I 1980 fremma EPLF et forslag i 7-8 punkter til en politisk løsning på konflikten, med bl.a folkeavstemning om hvorvidt Eritrea ønsker full uavhengighet, regionalt sjølstyre eller føderasjon med Etiopia. EPLF mener at dette er den riktigste måten for å la et kolonisert folk fritt få avgjøre sin egen framtid. Men en politisk løsning er et spørsmål om revolusjonær modning og bevissthet i det eritreiske folket, mener lederne i EPLF.

KASTEBALL FOR STORMAKTSINTERESSER

For å forstå EPLFs kolossale framgang og oppslutning blant det eritreiske folket, må vi se på hva slags forbrytelser Eritrea har vært utsatt for.

Eritrea blei kolonisert av Italia ca. 1870-90, men i 1941 blei italienerne drevet ut av britiske tropper, og Eritrea stod etter dette under britisk overoppsyn og kontroll av FN.

I 1952 dro en kommisjon til Eritrea, og denne kommi sjonen skulle legge fram en rapport for FNs generalforsamling etter 2 måneder i landet. I denne kommisjonen var Norge, Burma, Sør-Afrika, Guatemala og Pakistan representert. Da de kom tilbake var deltakerne uenige om Eritreas skjebne.

Guatemala og Pakistan ønska et fritt Eritrea, fordi de mente at den muslimske delen av eritreerne aldri ville slå seg til ro med et styre av kristne Etiopiere.

Sør-Afrika og Burma ville ha Eritrea i en føderasjon med Etiopia, begrunna med at Eritrea var fattig og økonomisk svakt, og dessuten at flertallet av befolkninga ønska en union. Dette var lengre enn langt fra sannheta. I løpet av kolonitida hadde italienerne bygd opp en moderne industri i Eritrea, som igjen blei styrka av britene. I 50-åra hadde faktisk Eritrea en mer moderne industri enn Etiopia.

Så la Norge fram sitt fatale syn: Eritrea skulle innlemmes fullt og helt i Etiopia. For i det hele tatt å kunne skjønne dette synet

Vestmaktene. FN kom fram til et kompromiss, der de gikk inn for føderasjon med et indre sjølstyre, men under etiopisk suverenitet.

Det tok ikke mer enn ti år før Eritrea blei en etiopisk koloni - som det tidligere hadde vært italiensk og engelsk.

I 1953 ga Etiopia USA uinnskrenka militære rettigheter i Eritrea, og etterhvert blei skatter og avgifter overført og investert i Etiopia.

FN ga flere garantier i forbindelse med føderasjonen, bl.a. avgjørelsen om at føderasjonen ikke kunne endres, og at FN skulle kunne ta opp saka hvis ikke garantiene blei fulgt. Nå kan vi jo merke oss at alle paragrafene i Grunnloven er satt til side, uten at FN synes å reagere særlig...

STERKERE FRIGJØRINGSBEVEGELSE

Frigjøringsbevegelsen i Eritrea er i dag sterkere enn noen gang, og er i praksis samla i EPLF, mens den eldste bevegelsen ELF er splitta opp i små og ubetydte ligegrupperinger. EPLF behersker omtrent 85 % av landområdene i Eritrea, men etiopierne kontrollerer dessverre byene (unntatt Nacfa) og hovedstaden Asmara. Oppslutninga om EPLF antas å være ca. 80 %, på tvers av forskjellige etniske og sosiale grupper i Eritrea. Dette skyldes nok først og fremst at EPLF og ERA gjør et helt fantastisk arbeid både ved å bote på skadene av krig og tørke, og skape varig bedring av levevilkåra for befolkninga langt inn i de etiopisk-kontrollerte delene av Eritrea. Dette er den beste måten å sikre EPLF støtte i den fastlåste situasjonen hvor sivilbefolkninga bærer de største byrdene.

FÅR VÅPEN AV FIENDEN...

EPLF kan ikke sies å ha store utstyrsproblemer. De får så og si ikke noen finansiell støtte utafra i det hele tatt, men erobrer det de behøver fra etiopierne. Gode våpen er halve slaget: EPLF har til og med en armert

jordbruket, og skal hele tida forbedres på bakgrunn av de erfaringene som blir gjort.

EPLF lagde et tolvpunkts skoleprogram på sin andre kongress i mars 87. Hovedpunktene her var å bekjempe analfabetismen, sørge for obligatorisk barne- og ungdomsskole og etablere videregående skoler innen kunst, teknologi og jordbruk. Staten skal drive skolene og sørge for gratis utdanning på alle nivå. I tillegg skal undervisninga integreres i produksjonen, og ikke inneholde religionslære.

KVINNENE KJEMPER!

Tradisjonelt har kvinnene i Eritrea hatt en smule friere stilling enn ellers i Afrika. De har en viss arverett til jorda, og dermed en mulighet til å kunne forsørge seg sjøl. De få damene som arbeider i industrien er forholdsvis frie, sammenligna med andre eiendomsløse damer, sjøl om lønna såklart er lav - ca. 1/4-1/5 av menns lønn. Mange av dem er aktive, og gjør opprør mot den undertrykte stillinga kvinnene har.

Damene i Eritrea blei tidlig trukket med i den nasjonale frigjøringsbevegelsen, og fra 1961 har de også deltatt i den væpna kampen. Kvinnene utgjør ca 30-40 % av EPLA. Både ELF og EPLF har sine egne kvinneorganisasjoner, og legger ganske stor vekt på å trekke damene med som aktive og likeverdige medlemmer.

De fleste av damene slutter opp om EPLF, og i de frigjorte områdene er stillinga deres i rask endring, bl.a. når det gjelder skolegang og politiske rettigheter. Kvinnelige arbeidere har fått likelønn, svangerskapspermisjon og sikre ansettelsesforhold. De eritreiske kvinnene har skjont at hvis de skal få en bedre stilling i et fritt Eritrea er de nødt til å kjempe, kjempe hardt og kjempe nå! De har intet å tape, og en verden å vinne.

Det er med stolthet og knytta neve at jeg tar del i EPLFs kamprop: Seier til massene - AWAT' NEFASH!

CECILIE KJELLING

FAKTA

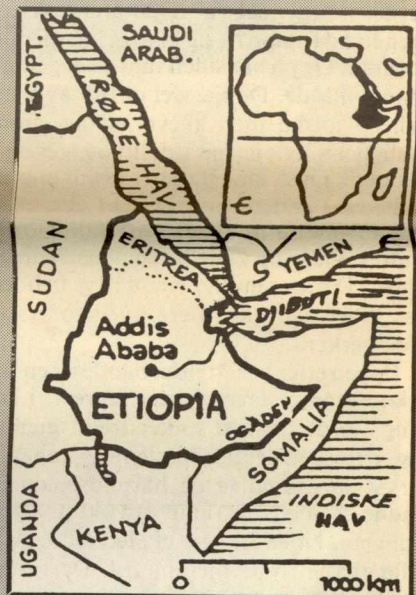
EPLF: Eritrean Peoples Liberation Front

EPLA: Eritrean Peoples Liberation Army

ELF: Eritrean Liberation Front

ERA: Eritrean Relief Association

Eritrea: - Kystlinje på ca. 10.000 km. - Ca. 3-4 millioner innbyggere, ca. 9 folkegrupper. - Påvirkning fra Afrika og Arabia. - Språk: Tigrinia (i Tigrai (provins i Etiopia), og høylandet i Eritrea) og tigre (lavlandet/langs kysten). - Mare Eritraeum: Gammelt navn for Rødehavet. - Eritrea: Landet ved havet.

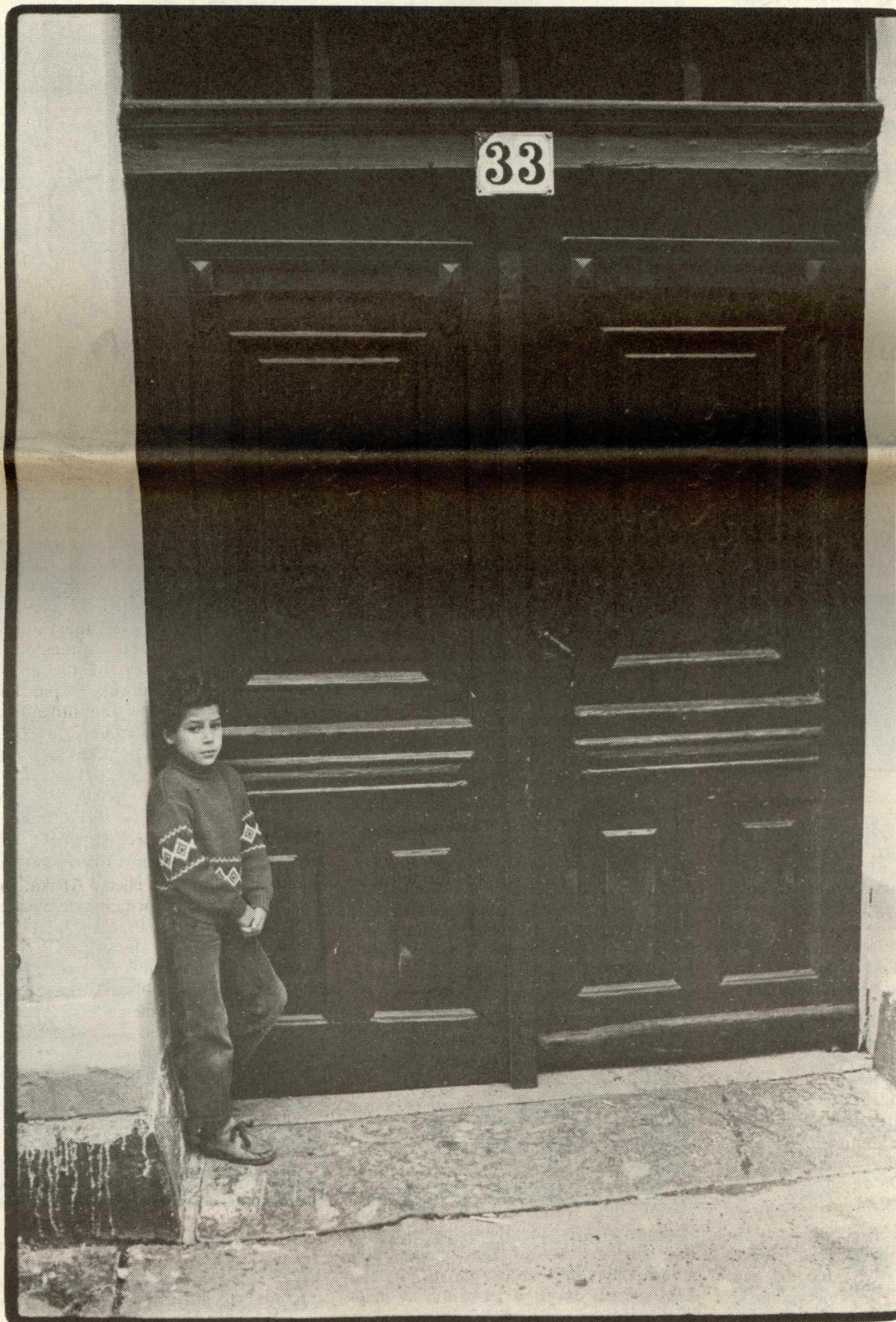
OPERASJON DAGSVERK

I MARS i år valgte Yrkesskoleelevenes og Lærlingenes Interesseorganisasjon (YLI) og Norges Gymnasiastsam band (NGS) Eritrea som prosjektland for årets Opera sjon Dagsverk med en stemmes overvekt!

OD-dagen er i år torsdag 22. oktober. Pengene skal brukes på hovedskolen, Zero school i Grotta, og etablering av en ny skole i Maria Tselaam. Det skal også bygges tre helseklinikker i tilknytning til skolene, og opprettes grønnsakhager for å bekjempe vitamin mangelen hos eritreisk barn og ungdom.

12.-22. oktober i år avholdes Internasjonal Uke. Her skal elevene sette seg inn i Eritreas politiske, økonomiske og kulturelle situasjon. Uka er en viktig del av OD, og skal sikre at det hele ikke bare blir en innsamlingsaksjon. I statuttene for OD heter det: »Operasjon Dagsverk skal særlig prioritere prosjekter og formål som fremmer utvikling til fordel for de fattige i et område. Det bør også være et mål å gi støtte til nasjonal uavhengighet, økonomisk, sosial og politisk frigjøring i utviklingsland».

«Et åpnere samfunn»
har blitt et honnørord som de
fleste politikere strør om seg i storslagne talemåter.
Samtidig vil de samme politikerne stenge Norges grenser for flyktninger og
innvandrere med mørk hud, gjennom regjeringas forslag på ny Utlendingelov.
Dette er statlig rasisme satt i system.
Denne politikken har røtter tilbake til da norske
myndigheter stengte grensene for jødiske
flyktninger før 2. verdenskrig.
Det bidro til Hitlers folkemord på jødene.
Skal vi la det samme skje igjen?

KLASSEKAMPEN

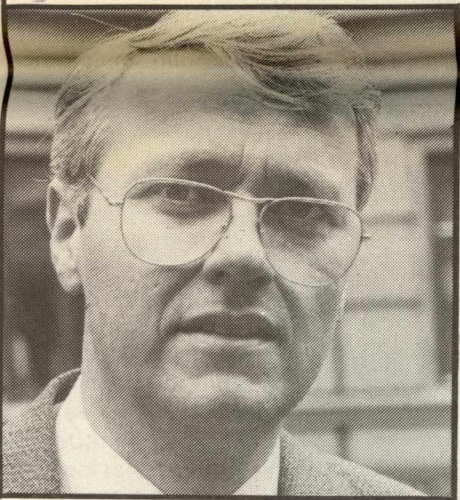
ÅPNERE SAMFUNN?

«DE KOMMER INN

«DET gaar ikke an, naar hele det øvrige Europa har vedtat strenge bestemmelser for at hindre utskuddet fra at komme ind over deres grenser, at vi skal gjøre os til Europas kloak, og at tyve, røvere og mordere skal trænge ind i vort land...». Uttalelsen falt i 1915, og den kom fra justisminister Lars Abrahamsen i den daværende venstregering. I Europa raste den 1. verdenskrig, og med det økte antallet mennesker som ble tvunget til å bli flyktninger. Og »utskuddet» justisministeren ville stenge ute fra Norge, var i særlig grad jødene.

Lignende sitater er det flust med i boka »Oss selv nærmest. Norge og jødene 1914-1943», som kom ut i 1984, skrevet av kriminologen Per Ole Johansen.

- Jeg veit ikke hvor representativ denne uttalelsen var som ei grunnleggende holdning, sier Johansen. - Men samtidig var det akseptert at man kunne si noe sånt uten at det ble sett på som upassende. Bondepartiets leder Jens Hunsed gikk mot raseblanding på 30-tallet, og det var ikke det

Per Ole Johansen

typiske. På den andre sida hadde han ingen hemninger mot å si det, og det ble ingen skandaler - ingen aviser spurte hvordan en parti-leder kunne si noe sånt fra landets mest fornemme talerstol.

FÆRREST MULIG JØDER TIL NORGE

- Tittelen på boka di, »Oss selv nærmest», er jo forsåvidt talende nok. Men kan du utdype nærmere hva du legger i den?

- Jeg har to grunner for denne tittelen, svarer Johansen. For det første er det et sitat fra ledelsen på Sentralpasskontoret i år 1933. Som et negativt svar på spørsmål om slippe inn flere jøder, ble det sagt at «vi er jo oss selv nærmest». Det var et uttrykk man uten videre brukte.

- For det andre fanger tittelen opp to trender i mellomkrigstida. Det ene er fremmedfiendlighet: At nordmenn var opptatt av at innvandrerne måtte være som oss. Det genuint norske skulle beskyttes. Det andre er at økonomiske motiver var fremherskende. Vi skulle kun ta inn utlendinger når vi trengte det. Dette ramma også innvandrere fra land som Sverige og Danmark.

I 1930 bodde det tilsammen ikke over 1400 jøder i Norge. Samtidig hadde vi altså en fremmedpolitikk som hadde som et klart mål å holde jødene ute fra landet.

- Færrest mulig jøder til Norge var en uttalt politikk, som det aldri ble lagt skjul på innad i byråkrati og embedsverk, sjøl om man i perioder var mer forsiktig med hva man sa utad, sier Johansen.

UNDERVURDERT ANTI-SEMITTISMEN

- Hva var den historiske bakgrunnen for at jødene ble behandla på denne måten?

- Det er det ei utfordring for historikerne å svare på, og svaret er ikke ferdig gitt. Men jeg mener vi har undervurdert anti-semitismen (dvs. diskrimineringa av jøder fordi de

er jøder) si historie i Norge. Mye i vår mellomkrigshistorie handler om at vi skulle utvikle norsk identitet, kultur osv. Nordmenn hadde en sårbar, lett fornærmelig nasjonalfølelse.

Aftenpostens leder, 1933

Dette var nok et speilbilde av at vi var en tidligere koloni som søkte identitet. En parallell til behandlinga av jødene, som viser det samme, er politikken overfor samer og kven på denne tida. En trend i mellomkrigstida var at vi skulle ta vare på det »genuint norske».

- Videre, sier Johansen, var det nytt at Norge skulle bli et land som tok imot nye folkegrupper. Vi var vant til å sende folk ut av landet for å løse problemer, som utvandringa til Amerika.

- Dessuten har forfølgelser av jødene vært stadig tilbakevendende gjennom historia i alle land, med få unntak. Noe henger sammen med religion, Martin Luther kom jo med klart anti-semitiske utsagn. Og herskerne brukte anti-semitismen som et politisk maktmiddel. Den kom fram i økonomisk vanskelige tider.

STENGERE FREMMEDLOVER

- I Norge ble det vedtatt nye fremmedlover både i 1915 og i 1927. Hva betydde de for vår politikk overfor folk fra andre land som ville til Norge?

- Det ble stadig stengere, stadig tøffere å komme inn, svarer Johansen. Fra 1927 skulle du også ha arbeids- og oppholdstillatelse med deg før du fikk komme inn i landet. Det ramma andre også, men jødene kom spesielt dårlig ut på grunn av både økonomisk og etnisk diskriminering. Det etniske og økonomiske i «oss selv nærmest»-politikken går over i hverandre.

Johansen forklarer at han har valgt å gå til byråkratiet når han har gjort sine undersøkelser, for det er der makta ligger. Og han vektlegger den stort sett reaksjonære pressa i Norge på 20- og 30-tallet, som med få unntak enten kritiserte politiet for å være for liberalt når det gjaldt jødisk innvandring, eller ikke viste noen interesse for spørsmålet.

HITLER TIL MAKTA

I 1933 kom Hitler til makta i Tyskland, og med det tok jødeforfølgelsene som skulle føre fram til folkemordet i gasskamrene fart. I løpet av 1933 flykta ca. 50.000 personer fra Tyskland, de fleste jøder. Den som ville vite måtte skjønne hvilke grusomheter jødene ble utsatt for i Hitler-Tyskland.

- Førte Hitlers jødeforfølgelser til at norsk politikk ble forandra overfor jødene?

- Det som i første rekke skjedde, var at man stengte grensene enda mer. I større eller mindre grad gjaldt dette alle europeiske land. «Nå har jødene det hardt, vi må sten-

ge grensene så det ikke kommer fler», var tankegangen. Alle ville være føre var, og ikke sitte igjen med «svarteper». Vi kjenner ikke omfanget på antall jøder som ble ute-stengt, men for de flestes vedkommende førte denne politikken rett i konsentrasjonsleirene.

Noe tall på hvor mange jøder som hadde kommet til Norge om ikke grensene hadde blitt stengt, kan ikke Johansen gi. - Poenget er at man oppfatta det som om Norge ville bli «oversvømt», og da ble det også en realitet.

Ved krigsutbruddet 9. april 1940 var det ikke mer enn ca. 400 utenlandske jøder i landet. Den største andelen var 200 jødiske

D SOM SILDESTIM»

„ De kommer ind som sildestim. De sætter sig fast over hele byen. Der er snart ikke en fruktbutikk, et utsalg av brukte klær, et lager av ure og annet kram uten at der staar en smilende jøde bak disken.. „
Aftenposten, 1924.

ikke spesielt forfulgt, bortsett fra at han er jøde».

JERNNEVEN I SILKEHANSKEN

Etter at Tyskland hadde okkupert Norge, var det i stor grad norsk politi som gjorde

„ Vår politikk er i prinsippet også overfor flyktninger å stenge grensene. Slapper vi på det, har vi en hærsikare over

OSS.. „

Byråsjefen ved Justisdepartementets politikontor, 1939.

som en silkehanske for den tyske jernneven, sier Johansen. - Norsk politi kunne utføre jødeforfølgelsene mer diskret og mer effektivt. Noen så det som viktig at politiet ble på sin post, og at politiet skulle være en buffer mellom befolkning og okkupasjonsmakt. En av prisene man måtte betale var å delta i jødeforfølgelsene. Og det var påtakelig få reaksjoner imot i politikorpset. Enkelt personer reagerte - og ære vær dem for det.

Johansen setter dette i forbindelse med den ballasten man hadde med seg fra mellomkrigstida, en tradisjon i å avvise jøder.

- Min hypotese er at norsk politi i noen tilfeller overoppfyllte tyskernes ønsker, særlig i starten av krigen. Konsekvensen av dette var at halvparten av de 1800 jødene som var i Norge strøk med, men det foregikk på en mer smidig måte enn om horden skulle fått gå løs og samle dem sammen.

MØNSTERETER DER I DAG

- Ser du noen likhetstrekk mellom behandlingen av jødene i mellomkrigstida og norsk flyktningepolitikk i dag?

- I dag som den gang opplever vi at innvandrere og flyktninger gjøres til synderbukker. Dessuten er det tydeligvis mye vanskeligere å slippe inn og å forbli i Norge dersom man i kulturell og etnisk opprinnelse er forskjellige fra det såkalt typisk norske. Sann sett har vi alltid vært oss selv nærmest.

LEIF STEINHOLT

- På den ene sida skulle arbeiderbevegelsen være inter- nasjonal, på den andre sida skulle den skjerme arbeids- plassene.

Her skyter vi inn med å referere Arbeiderpartiets stortingsmann Sverre Støstad som i 1933 slo fast at han gikk ut fra at det var allmen enighet om at utlendinger ikke måtte ta arbeid fra nordmenn.

Johansen fortsetter: - Før 2. verdenskrig jobba arbeiderbevegelsen for politiske flyktninger. Forfulgte sosialdemokrater og til en viss grad kommunister fikk på denne måten innreisetilattelse til Norge. Men det er en påtakelig forskjell på hvordan jøder og politiske flyktninger ble mottatt. Ar-

To jøder blir arrestert etter Warszawa-opstanden i 1944.

beideravisene, og Dagbladet, hadde en anna stil enn de borgerlige avisene når det gjaldt jødiske flyktninger. Men det er ikke noe som viser at arbeiderbevegelsen var svært opptatt av dette - og slett ikke ledelsen. Og fra 1935 var det jo Arbeiderpartiregjeri- ng i Norge.

Mens Hitler bygde sine konsentrasjonsleire falt altså jødene i den klemma at de ikke ble definert som politiske flyktninger. Som en funksjonær skreiv om en tysk jøde som Sentralpasskontoret avviste: »Han er

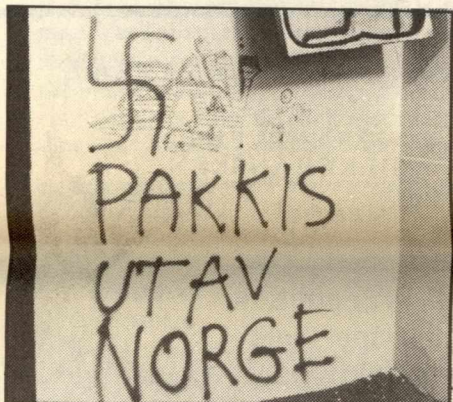
IKKE POLITISKE FLYKTNINGER

- Fantes det noen opposisjon mot myndighetens og embetsverkets behandling av de jødiske flyktningene? Hva gjorde f.eks. arbeiderbevegelsen?

FORSLAGET til ny utlendingelov vil i praksis stenge Norges grenser for innvandrere og flyktninger. Det politiske Norge møter forslaget med en talende taushet og likegyldighet. Den nye utlendingeloven skal erstatte innvandringsstoppen som i utgangspunktet skulle være en midler tidlig stopp. Den innvandringsstoppen som skulle være ett år, under dekke av å gjøre forholdene bedre for innvandrerne som allerede hadde kommet til landet, har nå vart i 12 år. Den har vært retningslinjen for den restriktive innvandringspolitikken som har fungert rasistisk i og med at den ikke gjelder f.eks. ameri kanske oljeeksperter, men *uten unntak* rammer fargede innvandrere fra 3. verden.

STRENGE ENN FN'S

Det nye lovforslaget vil ikke bare utelukke økonomiske innvandrere, mennesker som kommer hit fordi vår utarming av 3. verden har tatt fra dem levebrødet og muligheta til et verdig liv. Den nye loven vil også stoppe flyktninge«problemet». Derfor setter lovforslaget strengere kriterier til å bli aner-

Den statlige rasismen legaliserer rasistiske holdninger.

kjent som flyktning enn det den internasjonale flyktningekonvensjonen gjør. Som det står i lovforslaget:

«Utlending må ikke i medhold av loven sendes til område der utlendingen kan frykte forfølgelse, eller der flyktningen ikke kan være trygg mot å bli sendt videre til et slikt område. Tilsvarende vern skal gjelde utlending som av liknende grunner som er angitt i flyktningedefinisjonen står i nærliggende fare for å miste livet eller bli utsatt for umenneskelig behandling.»

Mens det i følge den internasjonale flyktningekonvensjonen er tilstrekkelig at en person er forfulgt på grunn av sin overbevisning, kreves det altså i dette lovforslaget at personen må stå i «nærliggende fare for å miste livet» for å bli anerkjent som flyktning i Norge.

DISKRIMINERING LEGALISERES

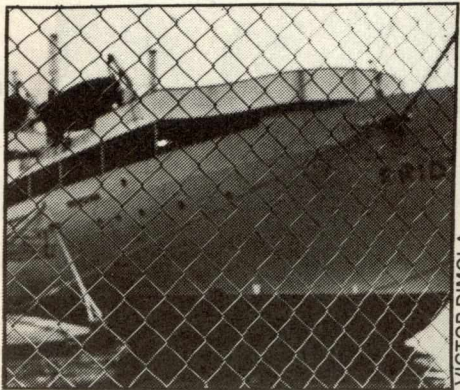
Det sies en rekke ganger i lovforslaget at det er legitimt å behandle forskjellige nasjonalitetsgrupper ulikt. I proposisjonen sies det blant annet:

«Som utvalget peker på vil en vanskelig kunne gjennom føre en visumpraksis som har et innvandringskontrollerende siktemål uten at dette får en viss karakter av forskjellsbehandling mellom ulike nasjonaliteter. Selv om de samme hensynene i utgangspunktet blir tatt overfor alle, vil forholdet være at utlendingsmyndighetene vil reagere noe forskjellig overfor ulike grup per. For de nasjonaliteter og grupper der en har alminnelig erfaring for at det er problemer av innvandringsmessig art, vil utgangspunktet være at en er forsiktig med å utstede besøksvisum. For andre nasjonaliteter og grupper vil en ta slike hensyn bare i de enkeltsakene hvor det nærmest springer en i øynene at dette kan være tilfellet. Ut fra

det formål en har, er det likevel snakk om en saklig forskjellsbehandling, og det vil i alle tilfeller bli tatt individuelle hensyn.»

SOSIALHELP- MOTTAKERE: UT!

Utlendinger som mottar sosialhjelp kan nektes fornya oppholdstillatelse. Et av vilkårene for arbeids- og oppholdstillatelse er

Flyktnigeskipet «Nansen» - et symbol på norsk flyktningepolitikk.

at søkeren er «sikret underhold». Siden arbeids- og oppholdstillatelse bare gis for ett år av gangen (de første tre årene) må det søkes om fornyet holdstillatelse hvert år. I det nye lovforslaget sies det eksplisitt at «Mottakere av sosialhjelp vil som regel ikke kunne regnes som sikret underhold i utlendingelovens forstand.»

En utlending vil altså etter dette måtte forlate landet dersom han er avhengig av sosialhjelp som sin viktigste inntektskilde i den perioden han må fornye sin oppholds- og arbeidstillatelse. Dette vil i klartekst si at vårt land ikke ønsker å underholde utenlandske statsborgere. Disse får valget mellom å forlate landet eller klare seg uten hjelp fra det offentlige i tider uten annen inntekt.

SOSIALARBEIDERE SOM TYSTERE

Sosialarbeidere skal løses fra sin taushetsplikt. I utlendingeloven foreslås det at de som arbeider etter lov om sosialomsorg, lov om edruskap og etter barnevernsloven skal løses fra sin taushetsplikt og tvinges til å gi fremmedkontrollmyndighetene opplysninger om klienter. Altså må sosialarbeidere fungere som tystere for at myndighetene skal få kasta folk ut av landet.

Dette gir assosiasjoner til Kristian 7.s

17. mai for alle - nei til rasisme.

tysterpara graf mot jøder og jesuitter, som dengang var nekta adgang til riket.

HJEMSENDING AV INNVANDRERKVINNER

Innvandrerkvinner som har fått lovlig opphold her i landet gjennom familiegenforening, kan risikere hjemsending dersom ekteskapet blir oppløst i løpet av de første tre åra.

Dette betyr at kvinnen ikke blir sett på

som en sjølstendig person, men som et vedheng til mannen. Hun kan ikke skille seg uansett hvordan ekteskapet er, hvis hun ønsker å bli i Norge.

GRENSEKONTROLL UTAFOR NORGES GRENSER

Justisdepartementet jobber hardt for å få bygd opp murene rundt Norge. Norsk politi skal plasseres på transittflyplasser og havner i England, Danmark, Tyskland og Nederland. Oppgaven blir å sikre reisedokumentene og papirene til folk på vei til Norge. Det gjør det lettere å sjekke fortida deres og å sende dem tilbake til «1. asyl-land».

NORGE STENGER GRENSENE

tuasjonen i landa flyktningene kommer fra.

Med den nye Utlendingeloven åpnes det for slettere behandling av hver enkelt søknad. Asylsøkernes rettssikkerhet er det som blir dårligst ivaretatt i lovforslaget. Dette har fått Advokatforeninga til å gå mot forslaget. Jo lengre vekk fra Norges grenser kontrollen flyttes, jo vanskeligere er det for den enkelte flyktning å få et kontaktnett i Norge, og å få kunnskaper om egne rettigheter. Når formålet uttalt er å få returnert flyktningen fortest mulig, er det klart at det blir det overordna målet, og det står i motsetning til å faktisk gi flyktningen mulighet til et liv i sikkerhet.

For fremmedpolitiet har det vært et problem at asyl søkere har kvittet seg med papirene før landing på Fornebu, sånn at de ikke kan sendes så lett ut av landet igjen. Nå løser man dette med å ha norsk politikkontroll i andre land.

I tillegg pålegges flyselskapene å fylle denne funksjonen, å sjekke reisedokumentene samt den reisen des personlige økonomi. Forslaget til ny utlendingelov innebærer at det blir innført bøter til transportselskap som har med mennesker uten gyldig innreisestillatelse.

NORGE SKYVER FRA SEG ANSVARET

Myndighetene vil strengere praktisere prinsippet om å sende asylsøkere til det første landet de kom til etter flukten. Det spiller ingen rolle hvor lenge en asylsøker har vært i dette «1. landet», bare myndighetene vurderer det som trygt for asylsøkeren å komme dit.

Formålet med dette er helt klart. Det rike Norge vil ikke huse en promille av verdens flyktninger. «For det første er oppgaven å hindre at så mange asylsøkere kommer til Norge. For det andre blir oppgaven å sørge for at de som kommer hit uten å fylle vilkårene kan få behandlet sin søknad så fort at det er mulig å returnere vedkommende», sa statssekretær Tore-Jarl Christensen til NRK 15. juli.

MOT FLYKTNINGERS RETTSSIKKERHET

Norske myndigheters holdning er at flyktningene er et problem vi må bli kvitt så fort som mulig. Den enkelte flyktnings skjebne avgjøres av norsk fremmed politi, som har manglende kunnskaper om den politiske si-

REIS DEBATT OM LOVFORSLAGET!

Det er lett å glemme at mennesker som flykter har grunn til å gjøre det. Det er lett å

Demonstrasjon mot nye inntaksregler på folkehøgskolene, våren 1987.

glemme at tusenvis av nordmenn var tvunget på flukt under 2. verdenskrig, og at de ble tatt godt imot i andre land.

De som kommer hit er mennesker som er tvunget på flukt fordi de slås for frihet.

Men vi vil ikke ta imot dem. Vi overlater ansvaret til de landa som i utgangspunktet er så fattige at de har problemer med å brødfø sin egen befolkning. Så slipper vi å tenke. Så slipper vi å huske at Norge er en del av verden.

Det er på tide å reise debatten om kampen mot det nye lov forslaget.

TORIL STORVESTRE

SKJUL EN FLYKTNING

Norge sender ut stadig flere flyktninger, mange av dem rett i fengsel. Vi må slåss mot at dette skjer. Vi kan gjøre dette på flere måter. For det første må vi synliggjøre for folk i Norge hvilke forhold flyktingene kommer fra, og reise den internasjonale solidariteten. Men det er ikke nok i seg sjøl. Når folk får avslag, må de enten la seg sende tilbake, eller gå under jorda. Flyktninger i Norge trenger skjulesteder, trenger noen å gjemme seg hos. Du kan hjelpe til med det. Slåss mot statens rasistiske flyktingepolitikk, og redde et menneske. Skjul en flyktning, og få flere til å gjøre det samme!

Utvvisning til tortur

TO CHILENSKE unggutter har ligget i skjul for norsk politi i et par uker. Grunnen er at de har fått avslag på søknaden om politisk asyl i Norge, og fikk beskjed om å forlate landet innen 11. august. I Bergen er 20 chilenske asylsøkere gått under jorda, etter å ha mottatt liknende avslag. Norske myndigheter har innleda ei gigantisk jakt på chilenske asylsøkere, for å få dem sendt ut av landet. Begrunnelsen for å gjøre dette er at de fleste chilenerne ikke er reelle flyktninger. Fremmedpolitiet påstår at de ikke er politisk forfulgt i Chile, men altså kommer hit for å tjene penger.

I løpet av sommeren har flere asylsøkere blitt sendt tilbake til Chile, hvor de møter en uvis skjebne i Pinochets diktatur.

VANSKLIG Å FORLATE CHILE

Vi har snakka med «Ivan», 27 år, som kom til Norge i februar. Han kan ikke stå fram med sitt rette navn, fordi han enda ikke har fått svar på asylsøknaden sin. Hvis han uttaler seg om Chile og blir sendt tilbake, er han garantert fengsel. Og hvis han blir gjenkjent, får familien hans i Chile lide.

– Det er ingen som forlater Chile frivillig. Vi har vennene og familien vår der, hele bakgrunnen vår, og alt som vi er glad i. Det er ikke akkurat lett å forlate dette, sier «Ivan».

Han er flyktning. Tvunget til å forlate alle de han er glad i i Chile. Han vet ikke om han vil få se dem igjen.

«Ivan» har vært politisk aktiv i sju år. Han ble arrestert i 1980, fordi han ble gjenkjent som aktivist. Under det 19 dager lange fengselsoppholdet ble han torturert. Han våkna til frihet i ei sykehus seng.

SAPO

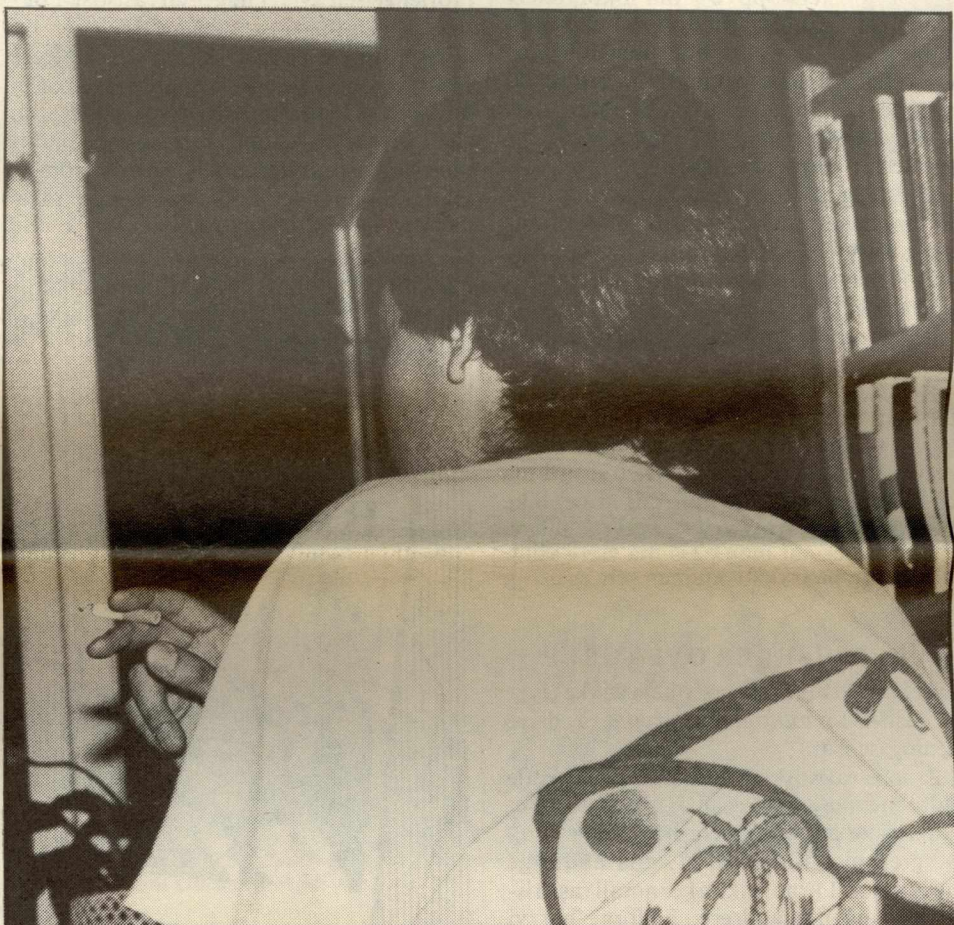
I Chile fins det noe som heter SAPO, forteller «Ivan». Det er ikke direkte politi, men folk som er betalt av regjeringa for å overvåke og kartlegge politisk aktive som er i opposisjon til Pinochet. En vanlig framgangsmåte de bruker er å legge ut om hvor ille militærdiktaturet er. Hvis folk sier seg enige i dette, blir de arrestert og torturert. Noen blir drept, andre bare forsvinner. SAPO overvåker også demonstrasjoner, og de som blir gjenkjent blir arrestert. Det var det som skjedde med meg, sier «Ivan».

– Det er systemet som tvinger folk til å protestere. Det er militærdiktatur i Chile, uten demokratiske rettigheter og med en økonomisk politikk som gjør de få rike enda rikere mens slummen vokser. Jeg klarer ikke bare sitte og se på det, jeg må jobbe politisk, sier «Ivan».

FORFØLGELSE OG TRUSLER

«Ivan»s liv har siden 1980 vært forfølgelse og trusler. Alle intellektuelle i Chile blir forfulgt, de har kunnskaper og oversikt over systemet. Kunnskaper som gjør dem farlige, for de kan forklare årsakene til det som skjer.

– Jeg ble trua på gata, hjemme og på job-

«Ivan» - redd for å bli sendt tilbake til Pinochetdiktaturets Chile.

ben. Overallt. Hele tida. Militæret truer og plager også familien min. Det gjør de fortsatt, sier «Ivan» med et bekymra uttrykk.

«Ivan» var medlem i en organisasjon på venstresida. Men mest av alt jobba han humanitært innafør en kirkelig hjelpeorganisasjon. Denne organisasjonen fikk masse trøbbel med militæret på grunn av «Ivan»s deltakelse. Han sees på som farlig for Pinochetregimet.

FRYKT FOR FRAMTIDA

Og han ble stilt overfor et valg. Å fortsatt bli forfulgt og risikere døden i Chile, eller å komme seg i sikkerhet i Norge.

Men «Ivan» er ikke i sikkerhet. Han er redd. To av kameratene hans har fått avslag på asylsøknaden. Norske myndigheter tror ikke på dem, – tror ikke at de er i fare i Chile. Hvorfor skal de da tro på ham? «Ivan» er redd for sin egen sikkerhet – og for deres. Han har vært i Norge i sju måneder, men vet ingenting om framtida.

– Hva skjer hvis du blir sendt tilbake?

– Da går det til helvete. Da er det... Han gjør et tegn med handa. Skjærer over strupen med en finger.

– SAPO er her i Norge også. De har full oversikt over hvem som kommer hit fra Chile, og hvilken begrunnelse vi bruker i asylsøknadene våre. Hvis vi blir sendt tilbake til Chile etter å ha uttalt oss mot Pinochet, er vi garantert fengsel. Hvis vi noen gang slipper fri, vet vi ikke hva slags liv vi har i vente. Det vil bli konstant forfølgelse, og sjøl har jeg også opplevd å bli sagt

opp fra tre gode jobber på grunn av min politiske aktivitet. Hvis vi er heldige, og slipper billig fra det, blir vi sendt et liv i arbeidsløshet under konstant politiovervåking, forteller «Ivan».

«Ivan» er redd for framtida. Han venter og håper, men vet at han har grunn til å frykte.

VI KJEMPER FOR FRIHET

– Før jeg kom hit visste jeg ikke så veldig mye om Norge. Jeg visste at det var et sosialistisk og demokratisk land. Nå har jeg vært her i sju måneder. Norge er ikke demokratisk. Og enda mindre er Norge et sosialistisk land.

Hele mitt liv har jeg vært sosialdemokrat. Jeg har lest masse, og forsvart sosialdemokratiet i politiske diskusjoner. Nå har jeg sett hva sosialdemokratiet er. Jeg har tatt feil. I mange, mange år, sier «Ivan». Han er tankefull og stille.

– Jeg skal ikke tilbake til Chile, utbryter han. – Aldri. Jeg vet ikke hva jeg gjør hvis jeg får avslag. – Jeg vil jo gjerne tilbake. Men ikke nå, det kan jeg ikke. Jeg vil tilbake til et fritt Chile, – til et demokrati. Og det skal jeg slåss for. Men det går ikke an å føre den kampen fra chilenske fengsler. Og det går enda mindre an å føre den når man er død.

TORILL STORVESTRE

§135a. Med bøter eller fengsel inntil 2 år straffes den som ved uttalelse eller annen meddelelse som framsettes offentlig eller på annen måte spres blant allmennheten, truer, forhåner eller utsetter for hat, forfølgelse eller ringeakt en person eller en gruppe av personer på grunn av deres trosbekjennelse, rase, hudfarge eller nasjonale eller etniske opprinnelse. Tilsvarende gjelder slike krenkelser overfor en person eller en gruppe på grunn av deres homofile legning, leveform eller orientering.

På samme måte straffes den som tilskynder eller på annen måte medvirker til en handling som nevnt i første ledd.

A

ftenposten har opptil flere ganger latt trykke annonser med klart rasistisk innhold. Den siste i rekka var en annonse fra noe som kaller seg Tverrpolitisk Velgerforbund (TV). I annonsen ba TV fedre landssinnede om hjelp til å få en total asylsøkerstopp og om økonomisk støtte til seg sjøl. Aftenposten har senere blitt anmeldt bl.a. av Skolenes Landsforbund for brudd på straffelovens paragraf 135a, og andre aviser har kritisert redaktør Sundars vurderinger i dette og lignende tilfeller.

Rød Ungdom prøvde å få rykka inn en mot-annonse, med overskrift «Nei til annonserasisme». Denne kom ikke inn, noe som beviser at Sundars hensyn til ytringsfriheta ikke gjelder alle.

For det er nettopp ytringsfriheta Sundar gjemmer seg bak. På lederplass i Aftenposten forsvarer han at Aftenposten trykka TVs annonse med å si: «I et land med presse- og ytringsfrihet burde det være unødvendig å si at hensynet til det frie ord må veie tungt. La oss vise i praksis at det ikke er talemåter. Ytringsfrihet betyr - slik vi oppfatter det - at man også må være villig til å se ting på trykk som man selv er uenig i.»

LEGALISERER OVERGREP

Er det brudd med ytringsfriheta å ikke trykke rasistiske annonser? Er det å drive meningsensur?

Å spre rasistisk propaganda er å skade andre mennesker. Rasistisk propaganda er legalisering av, og oppfordring til vold og overgrep mot folk med ei anna hudfarge enn oss sjøl. I Frankrike øker antall rasistiske drap på innvandrere. I Norge har vi heldigvis relativt lite av denne typen rasisme, men vi vet at mørkebrune grupper ikke går av veien for å ty til vold. Sprenginga av Nor Moske kunne ha kosta menneskeliv. Motivasjonen for sprenginga var å «ta rotta på svartingene».

PARAGRAF 135A

Rasisme er forbudt i Norge. Derfor har vi paragraf 135a i straffeloven.

Hva sier Sundar da? Jo, at annonseteksten til TV ikke er rasistisk. Å si at det å ta inn asylsøkere og flyktninger vil være nasjonalt sjølmord, er ikke rasistisk. Eller som Sundar sier det i Aftenpostens leder 12.8.: «Å hevde at Norge bør holdes lukket for innvandrere (som annonsen gjør) er et *utfordren* de politisk standpunkt. Men det er ikke *rasistisk*. Rasistisk vil annonsen først være hvis den tok til orde for at bestemte grupper av innvandrere skulle holdes ute. Men her er budskapet at vi skal være oss selv nok, at Norge skal være for nordmenn, basta.»

NY-RASISME

Det er riktig at rasisme tradisjonelt defineres som en ideologi som går ut på at enkelte raser er overlegne andre, altså rene raseteorier. Disse brukes lite i dag. Grunnen til det er blant annet at ny-rasismen er vel så effektiv. Ved å si ting på en annen måte, oppnår man samme resultat. Og det er jo resultatet som er poenget, - nemlig å holde folk med anna hudfarge enn oss vekk fra Norge. Å skille ut og diskriminere nettopp på et rasistisk grunnlag.

Det er vanskelig å definere helt entydig

hva ny-rasisme er for noe. I tidsskriftet Materialisten nr. 2/86, som behandler rasismens forskjellige uttrykk, sies det sånn: «Den (ny-rasismen) trer fram gjennom noen komponenter, ting som sies igjen og igjen - og til slutt danner et mønster, mer eller mindre tydelig. Det er det utsagte, det som ligger bak, som danner dette mønsteret - og i forlengelsen av det ligger en rasistisk politikk.»

Nyrasismen er mer skjult, vanskeligere for oss å oppdage enn de gamle raseteoriene. Men så lenge konsekvensen av det som sies blir rasistisk politikk, rasistiske handlinger og diskriminering, er det det som er viktig. Sjøl om dette ikke handler om raseteorier, kalles det ny-rasisme for å vise

La oss så gå inn i annonsen til Tverrpolitisk Velger forbund og se. Hva er det som sies der? Hva er det her som kan føre til rasistisk politikk?

- Begrepet «økonomiske snikinnvandre-re». Dette er ei mistenkeliggjøring av asylsøkere, de sees på som snyltre, som kommer hit for å leve på vår velferd. Alle asylsøkere skal utestenges.

- «Fremmedgjøringen av Norge går raskere og raskere», og «vi må protestere mot det nasjonale selvmord.»

Her ligger mye av essensen i ny-rasismen. Det ny-rasister gjør, er å snakke om *kulturelle* forskjeller, om behov for å ta vare på nasjonal sjølidentitet og væremåte, om å beskytte nasjonen mot press fra «fremme-

gelske politiske liv for å vise trekkene i ny-rasismen.

Maggie Thatcher, 1978: «Folk er virkelig ganske redde for at dette landet kan bli oversvømmet av folk med en kultur forskjellig fra vår... Den britiske personlighet har gjort så mye for demokratiet.... Så hvis det er en redsel blant folk for at den vil bli over svømmet, kommer de til å reagere temmelig fiendtlig overfor dem som kommer!»

Enoch Powell, engelsk parlamentsmedlem: «Et instinkt om å bevare identitet og beskytte et territorium er ett av de dypeste og sterkeste som er nedlagt i menneskeheten.»

Alfred Sherman, Daily Telegraph: «Nasjonal bevissthet, på samme måte som hvilken som helst annen menneskelig drift - som alle er knyttet sammen til instinktet om selvbevarelse - er en viktig, konstruktiv kraft forutsatt at den kan komme til uttrykk gjennom legitime kanaler. Hvis den blir hindret eller frustrert, blir den eksplosiv.»

«INSTINKTER»

Her kommer viktige elementer i ny-rasismen fram: Territorium og nasjon, fiendtlighet overfor fremmede, som alt kan forklares ut fra *instinkter*. Og instinktene, de kommer til uttrykk gjennom følelser og det vi opplever som selvfølgelig, unødvendig å begrunne. Det er rett og slett sunn fornuft.

Følgene av disse synspunktene blir rasistiske. De brukes til å rettferdiggjøre tilside-setting og under trykking, og til å stenge innvandrere ute fra landet. Det er naturlig for den norske folkesjela å ikke ville bli konfrontert med andre kulturer. Blir den det, blir det bråk. Derfor manes de «fedrelandssinnede» til kamp for å unngå «det nasjonale selvmord».

Det er interessant å merke seg at grunnlaget for den tradisjonelle rasismen er *ulikheter* mellom rasene. Det måtte skape problemer. Nå forklares årsaka til problemene med *likheter*. Det er nemlig sånn at *alle* folkeslag har dette *instinktet* om «selv-bevarelse», og disse følelsene av at andre kulturer er en trussel. Og da *må* det bli konfrontasjon...

AFTENPOSTEN BØR STRAFFES

Konsekvens? Mørkhuda innvandrere stenges ute. Det er de som er trusselen mot «vår nasjonale identitet». Hvite amerikanere, tyskere eller danskere er *ikke* det. For vi har omtrent samme kultur.

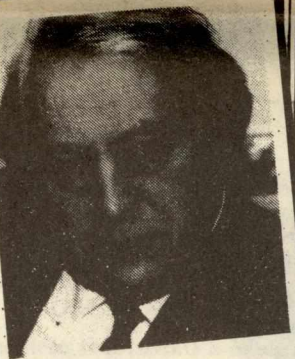
Dette føler og tror folk. Dessuten *ser* vi de farga innvandrerne. Og da er det dem vi kanalisere sinnet og frustrasjonen vår mot, enten det gjelder boligproblemer eller arbeidsløshet. Det er veldig beleilig for maktthaverne.

Tverrpolitisk Velgerforbund trenger ikke å si at negre er dumme og lukter ille, de vekker fremmedhatet på en anna måte, og resultatet er enda bedre enn den «gammeldagse» primitive rasismen. De vet det, og Egil Sundar burde vite det. Aftenposten er med på å spre denne rasismen, og tjener det samme formålet.

Aftenposten er anmeldt, og bør bli straffet. Det gjenstår å se om paragraf 135a er en sovende paragraf.

TORILL STORVESTRE

NEI TIL ANNONSE RASISME

Aftenpostens redaktør Egil Sundar sprer rasisme. Han godtar annonser fulle av fremmedhat og hets. Han forsvarer seg med ytringsfriheten. Men Aftenposten har sjøl sagt ingen plikt til å trykke rasisme. Likevel godtar sjefsredaktøren det. Frivillig. På denne måten hjelper Egil Sundar den svarteste rasisme.

RØD ★ UNGDOM

ANNONSE

LANDSMENN, SLÅ RING OM NORGE!

TOTAL ASYLSØKER-STOPP er på tide! Kæen av falske asylsøkere (økonomiske snik-innvandrere) står nå alle rekorder: Tilsv. 15 000 pr. år.

Fremmedgjøringen av Norge går raskere og raskere!

HONNØR TIL ALLE NORSKE KOMMUNER som har vett og ansvar nok til å motstå presset!

Som innser den eneste naturlige forpliktelse: Å SKAFFE NORSK UNGDOM ARBEID OG BOLIG!

Følg Finnlands og Islands eksemplariske politikk!

Vi tilskrev Stortinget 15. juli i år: Vedta rådgivende folkeavstemning over temoet total asylsøkerstopp, med HJELP PÅ EGET KONTINENT og Flyktningekommissæren som koordinator.

Offentligheten har lovlig krav på alle opplysninger om sarsytelser til utlendingene. Odelstinget må da vurdere Riksstilletale.

Velgere i Oslo og Bergen: Dere kan nå protestere mot milliardsløsing og det nasjonale selvmord ved å stemme på UPOLITISK valgliste. Den eneste som ivaretar storbyenes og Norges interesser her!

Vår søknad om offentlig støtte til informasjonsvirksomhet ble nylig avslått. Derfor må vi på ny be fedrelandssinnede om hjelp. Hver eneste krone går uavkortet til nye annonser. Slå ring om NORGE og gi hva du evner til:

TVERRPOLITISK VELGERFORBUND (TV), postboks 99, Grefsen, 0409 Oslo 4, postgirokonto 2 46 50 60 eller bankkonto 7023.63.87184.

Faksimile av annonsa til Rød Ungdom og annonsa til Tverrpolitisk Velgerforbund

AFTENPOSTEN-RASISME

sammenhengen mellom dette og den «gammeldagse» rasismen. Det er det samme som skjer!

TVERRPOLITISK VELGERFORBUNDS ANNONSE
La oss så gå inn i annonsen til Tverrpolitisk

de», mennesker med annerledes kultur, og, - ja, hudfarge enn oss. Det blir naturlig å ha angst for det som er fremmed og ukjent.

ENGELSKE EKSEMPLER
Martin Barker, som har skrevet boka «The new racism», bruker eksempler fra det en-

EI FANTASTISK HISTORIE

10. mai 1945: Konprins Olav vender tilbake fra flyktningetilværelsen i England. I forsete Max Manus som Olavs livvakt.

Antall flyktninger i verden: Ca. 16 millioner.

Antall av dette som de rike landa har tatt imot: Ca. 2-3 millioner.

Norges andel: Under 1 promille.

Årlig flyktningekvote den norske regjeringa har forpliktet seg til å ta imot: 1000.

Antall kvoteflyktninger Norge tok imot i 1986: 684.

Antall asylsøkere som kom til Norge i 1986: 2.722. Av disse ble 20 prosent avvist.

Antall asylsøkere man regner med kommer til Norge i løpet av 1987: 8.000-10.000. Av disse kan 70 prosent regne med å bli avvist pga regjeringas restriktive politikk.

Antall asylsøkere og flyktninger tatt imot i 1986 i:

- Sverige: 16.000

- Danmark: 9.500

I Norge var det pr. 1.1.1987 totalt 114.120 utlendinger. Av disse var 30.974 med mørk hud.

DETTE ER ei historie som overstiger rekkevidden av det meste av vår fantasi. Men sannheten er jo at virkeligheta er det mest fantastiske som er. Det hele starta en solheit dag i midten av juli da et uventa besøk vandra opp den lange Slottsbakken med et viktig brev til Kong Olav. Det var en delegasjon fra Rød Ungdom som skulle besøke flyktningen på Slottet.

I brevet sto det:

«Bakgrunnen for at vi skriver dette brevet er at norske myndigheter er i ferd med å vedta en ny utlendingelov. Dette lovforslaget fratar Norge for ansvar for verdens flyktninger. Lovforslaget forverrer også forholdene for innvandrere i Norge.

Vi henvender oss til Dem som annen generasjons innvandrere, som også har vært flyktning under okkupasjonen av Norge, 1940-45. Vi regner med at De med Deres erfaringer vil være den første til å forstå innvandrernes og flyktningenes situasjon. Den nye loven viser at den norske regjering har glemt den hjelp vi fikk av andre land under den andre verdenskrig.

Vi ber også om at De bruker Deres innflytelse til å sikre at Norge blir et like godt land for nye innvandrere som det har blitt for Dem og Deres familie. Og at nye landsmenn skal bli mottatt på samme måte som Dere.

Hvis norske myndigheter likevel skulle vedta denne loven, har alle vi andre ett ansvar for å redde menneskeliv. Vi må sørge for at ingen blir sendt ut av landet og i døden,- så kanskje De vil bidra til å skjule en flyktning på slottet?».

Men delegasjonen fra Rød Ungdom fikk

ikke møte Kong Olav, - visstnok var han ute og seilte på Oslofjorden ett sted. Men overlevere brevet fikk de, og det ble sagt at Kong Olav ville motta det neste dag.

Etter ei tid kom det også svar, adressert til Rød Ungdoms leder Anne Kathrine Fuglem, og undertegna av kabinettsekretær M. Hagen. Kort og greit sa det: «H.M. Kongen har pålagt meg å erkjenne mottagelsen av Deres Åpent brev sendt på vegne av Rød Ungdom. Det er videre pålagt meg å meddele at Deres brev, som gjelder forslag til og vedtakelse av en ny lov, er blitt oversendt Det Kgl. Justisdepartementet som rette vedkommende.»

Og der står vi nå, og tror vi anerkjente av et århundrets komplott. Foreløpig er det bare en mistanke. Men det er en mistanke så fantastisk at jo mer vi tenker på den, jo mer tror vi på den. For hvor ofte har vi ikke lært at virkeligheta er mer fantastisk enn den mest utspekulerte røverroman?

Jo, vi har skjont det: At det er noen som skjærer Kong Olav og hindrer ham i å få uttale seg om spørsmål hvor han kan komme til å gå imot regjering & øvrighet. Mest logisk virker det at de forskjellige departementene har en departemental Konge-kontrollør, som sensurerer alle henvendelser til Slottet.

Vi kan så tydelig se det for oss: Telefonen ringer hos kabinettsekretæren. Han løfter av røret, og hører en litt nasal stemme i den andre enden: - Ja, det er fra Justisdepartementet. Det er Konge-kontrolløren, vet De. Ja, er det noen ubehagelige delegasjoner til Majestetet i dag da?

Kabinettsekretæren tenker seg om et par ganger. Her er det viktig å ikke gjøre noen tabber, direktivene fra departementet er ikke til å ta feil av, og det er jo så mange slags grupper som lager ståk og ufred nå for tida. Han kaster et gløtt ut av vinduet, det går stadig folk både oppover Slottsbakken og ned mot Karl Johan, noen av dem ser ganske fremmedartede ut, mørke i huden... Da husker han det. - Ja, nu skal De høre, svarer han, det er en delegasjon fra Rød Ungdom tror jeg de kaller seg, og de vil besøke Majestetet i dag for å gi ham et brev mot myndighetenes flyktningepolitikk. Og vet De hva, de spør tilogmed om Majestetet kan tenke seg å huse flyktninger her på Slottet!

Det oppstår et øyeblikks stillhet før Konge-kontrolløren svarer. Men svaret kommer med beslutsom røst: - Ja altså, disse må De holde unna. Si at han er ute og seiler eller noe sånn. Ja, De må jo skjønne at med Majestetens bakgrunn - han var jo flyktning under krigen og har utenlandske foreldre - er det ikke godt å vite hva han kan finne på. Og i det siste har han jo stadig ymtet frempå om at han føler seg litt alene nå når barnebarna har begynt å farte mer ute. Huse flyktninger på Slottet... Ja, det skulle tatt seg ut! Ja, De vet hva De har å gjøre?

De snakker litt sammen før de legger på røret, og kabinettsekretæren stresser avgårde for å avverge skandalen. Men vi har skjont opplegget, for i denne verden er allting mulig.

LEIF STEINHOLT

SØSTRE, KAMERATER

FAR min vaks opp i Bjørnevatn, ein tettstad like ved Kirkenes i Sør-Varanger. Det var mange som reiste dit i dei harde 20- og 30-åra. Arbeid var ikkje å få på heimstaden, og svoltan var ikkje langt unna mange stader i Nord-Norge. Sjølv for dei som var så heldige å finne arbeid i Sør-Varanger kunne livet vere hardt nok. Nauden låg flittig på lur mellom dei glisne bordplankane i Egne Hjem; arbeiderboligane til A/S Syd-Varanger.

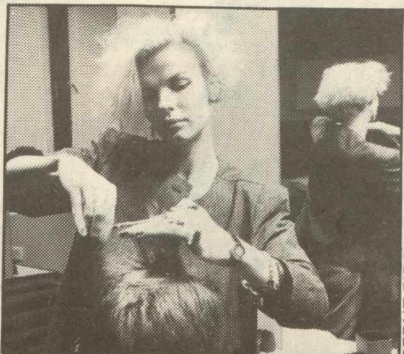
Kjerringene låg på kne utover myra og oppimellom steinrøysene for å lage kjøkkenhage så dei fekk mat nok til familien. Når det kom inn båtar med fisk, vassa dei ofte langt ut i havet, for å sikre ein fiskebåt til ungeflokken. Far min hugsar at dei fekk slike nydelige ballerinskjort når dei kom i land att. Alt dei hadde på seg fraus straks til is, og skjorta vart ståande rett ut. Vinden frå Nordishavet er ikkje nådig når han sett inn!

Dei var ikkje nådige kvinnfolka heller, dersom nokon pella dei for mykje

på nesen. Eit liv med hardt slit og evig kamp for føda herda dei. Ingen snørhoven jyping måtte komme og leike storkar framføre arbeidarkvinnfolka i Kirkenes!

SØSTRE KAMERATER

Eg kan ikkje fri meg frå å tenkje på desse kjerringene no når eg skal skrive

BERNTEIDE

om boka til Kjersti Ericsson: «Søstre, kamerater». Det er ikkje deira namn som kjem først, når historia om gruve-

staden Kirkenes skal skrivast. Men jaggu var det deira arbeid og slit som gjorde det mogleg å overleve i dei karrige levekåra A/S Syd-Varanger hadde å by arbeidarane sine.

Det beste med boka til Kjersti Ericsson er at ho dokumenterer så grundig kva for økonomisk rolle kvinnfolk

BERNTEIDE

spelar og har spela. Ho viser korleis kapitalismen og imperialismen er bygd opp på kvinnfolk sitt arbeid, korleis herskarane tener seg rike på å tyne ut kvinnfolk.

Kapitalismen som økonomisk system er bygd opp på kvinneundertrykking. Det ulønna arbeidet kvinnfolk gjer i familien, og det lågtlønna kvinnearbeidet: service, jordbruk og industri, er det som limar saman og held oppe det kapitalistiske samfunnet.

Kjersti Ericsson viser også korleis herskarane skaper ein ideologi som rettferiggjør kvinneundertrykkinga, og korleis kvinnfolk sitt liv og kvinnfolk sitt arbeid blir usynleggjort i det kapitalistiske samfunnet. Borgarska-

pet brukar mannfolka i arbeiderklassen som »nyttige idiotar» for å utøve kvinneundertrykkinga. Mykje av kvinneundertrykkinga finn stad i familien, kor mannen sit med makta, uansett kor makteslaus han måtte vere elles i samfunnet.

Det sterkaste med «Søstre, kamerater» er likevel at ho viser kva for enorm samfunnsmessig kraft kvinnene er - nettopp ut frå det arbeidet vi gjer. Kvinnfolk har vore i spissen for dei hardaste arbeiderkampane vi har sett i Noreg dei siste åra - fordi levekåra tving oss til å slåss. Og slik kapitalismen utviklar seg i dag tydar alt på at arbeidarkvinnfolka vil gå først i kampane for forandring, kampane for eit samfunn kor våre behov er-dei som tel.

BY OSS IKKJE NOKO SMÅTT

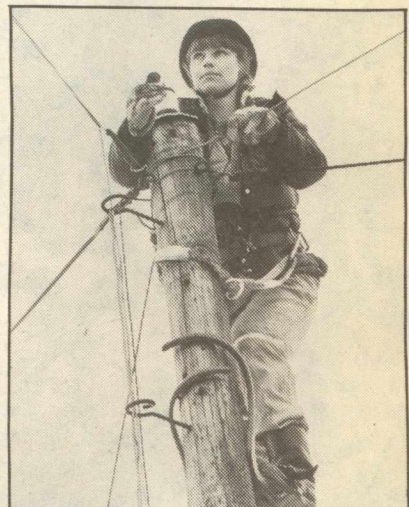
Dette har Kjersti Ericsson skrive ei knakande god bok om. Ho skriv levande og godt, og forklarar grundig kva ho meiner. Påstandane er godt doku-

LESLEYMCINTYRE

mentert, og den røynda ho avdekkjar krev handling og kamp frå alle som reknar seg som radikale. For nett som kvinnfolka i Kirkenes ikkje let seg pille på nesen av gud- og kvarmann, vil heller ikkje dei ungjentene som sit stuva i kassene på Domus la seg kue i all ave.

Eit liv i skvisen mellom jobb og familie; med ei arbeidsmengd som tynar

GEIRHANSEN

livskiten ut or oss, tving oss ut i kampen mot det samfunnet som held oss nede. For, som Kjersti Ericsson seier først i boka si: «BY OSS IKKE NOE SMÅTT».

TURID BRENDBERG

Kjersti Ericsson: «Søstre, kamerater!» Forlaget Oktober 1987. Kr. 158,- Kan bestilles fra: Studietjenester, Gøteborggt. 8, 0556 OSLO 5

MYTER OM AKP

«ÅRET er 1985. Det er valkamp. Ved Nordfjordeid Gymnas i Sogn og Fjordane er det paneldebatt og ut spørjing av partia. Ein elev stiller representanten frå Raud Valallianse fylgjande spørsmål: «Har de fortsatt likvideringslister?» Sånn åpner heftet «Myter om AKP (m-l)», og dermed har forfatteren Gunnar J. Furehaug presentert en av de mest berømte mytene, som har sine røtter i artikler i Sogningen/Sogns Avis i januar 1974. Avisen kunne for telle leserne at AKP i Sogndal planla å kjøpe opp deler av Jostedalsbreen til bruk til tvangsarbeidsleir etter revolusjonen, og at partiet hadde likvi deringsliste over 20 av bygdas ledende borgere til bruk «når tida var moden». Og historia rulla på seg, og dukka opp i feite oppslag i bl.a. VG og Dagsrevyen. For så å dukke opp igjen på et skolevalgmøte 11 år seinere.

Med dette vil Furehaug illustrere et av hans hoved poeng med heftet: At myter er seigilva, og at anti-kommunismen er en del av den politiske hverdagen som i dag blir undervurdert, og

som gjør det vanskeligere å bygge opp en revolusjonær bevegelse i Norge.

KILDEN FOR ANTI-KOMMUNISMEN

Furehaug underslår ikke at det er gjort mange alvor lige feil og overgrep i kommunismens navn opp gjennom ti-

da, og han kommer inn på hvordan AKP sjøl har vært kilde til mytedanninga. Men uansett holder han fram at kilden for anti-kommunismen er «borgerskapet sitt ynskje om å halde på makta si». Han skriver: »Borgar skapet går ikkje primært til åtak på dei

DAG BJØRNDAL

feila kommu nistar gjer, men på kommunistane sitt program; revolu sjon og sosialisme blir framstilt som kaos og barbari.»

Med eksempler bl.a. fra Aftenpostens kommentarer til revolusjonen i Sovjet i 1917 og McCarthyismen og kommunistjakt på 50-tallet gir han korte innblikk i måter anti-kommunismen har ytra seg på gjennom historia.

Et eget kapittel er via anti-kommunismen til SV, og spesielt nåværende SV-leder Erik Solheims prosjekt om å «avsløre» ml-bevegelsen. Samtidig som Furehaug skriver at deler av SVs kritikk av AKP har vært konstruktiv og pekt på opplagte feil og mangler, mener han at store deler av kritikken føyer seg inn i en anti-kommunistisk tradisjon.

Videre gir han eksempler på hetsopplegg og reine provokasjoner som AKP har blitt utsatt for.

Det lengste kapittelet heter «Elleve typiske myter om vår politikk». Her går Furehaug gjennom myter som «AKP vil ha det som i Sovjet», «I AKP

må alle mene likt», «AKP er umulig å samarbeide med», osv. Og han kommenterer mytene, og prøver å svare på dem.

Til slutt tar han opp hva slags innvirkning anti-kommunismen har på AKP.

ANTI-KOMMUNISMEN VIL ØKE

Furehaug skriver at det på 80-tallet har vært relativt lite hets mot AKP sammenligna med 70-tallet. Dette skyldes flere ting: Borgerskapets ideologiske grep, nye spørsmål som AKP har måttet forholde seg til, og at AKP har mista noe av krafta og aktivismen fra 70-åra. Men han tror at anti-kommunismen vil øke fram over. Det er mange tegn på at klassekampen vil skjerpe seg, og Rolf Hansens utkjør mot de streikende polararbeiderne hadde AKP-hets som bærebjelke,- det bærer bud om hva som kan komme.

Et hovedmål for Furehaug er å få flere til å se anti-kommunismen, for å kunne kjempe imot den. Jeg synes heftet bidrar til det, sjøl om det er flere tema hvor mange sikkert vil sitte igjen med spørsmål - f.eks. i forhold til oppsummeringa av feil som er gjort i kommunismens navn, og til kritikken fra SV. Men 28 små sider er begrensa plass. Derfor anbefaler jeg det både til gamle og nye medlemmer av ml-bevegelsen, og også til alle med ei progresiv og demokratisk oppfatning. For det er ei historisk kjenns gjerning at kommunistspøkelset har blitt og igjen vil bli mant fram mot bevegelser som truer Makta. Og for å kjempe imot trenger vi kunnskap.

LEIF STEINHOLT

«Myter om AKP (m-l)», av Gunnar J. Furehaug. 28 sider/15 kr. Kan bestilles fra: Studietjenester, Gøteborggt. 8, 0566 OSLO 5

Dikt i Ruta

AV GRO GJERVAN

OLA SÆTHER

Ho tenkte ikke så mye på det da
det skjedde, men etterpå.
Det var ikke hennes skyld.
Men venna og slektninga klarte ikke
å glemme det.
– Var det fælt?
– Føle du at du har gjort noe galt?
– Var det ont?
Det var bare nån av spørsmålan
ho fikk.
Alle sku trøste ho, de sku liksom
få ho tel å glemme.
Men forsøkan va misslykka.
Ikke før at det plaga ho så veldi.
Etter ei stund roa det sæ.
Ho slappa av.
Ho hadde ingen skyldfølelse.

Ikke følt ho nå tristhet heller.
I diskusjona med andre fikk ho høre
kor fælt det var.
Kor vanskelig det var å gjennomgå.
Mange fikk nerveproblemer.
Ho følte det ikke sånn.
Det sa ho.
Da var det ingen som trøsta lenger.
Da var ho et udyr.
Umenneskelig, følelseslaus, mange gikk
til å med så langt som å kalle
ho barnemorder.
Det fantes ingen mellomting mellom
trøst og fordømming.
– «Bra», tenkte ho, «bra at æ gjor det.
Ingen unge ville ha overlevd ilamme et
sånt umenneskelig udyr som mæ.»

GJEST I RUTA: RIFFAT SULTANA, 17 ÅR

LEIF STEINHOLT

RIFFAT Sultana, 17 år gammel og fra Pakistan, sitter framfor oss og forteller. Ei dagligdags historie, kanskje, ei historie vi har hørt så mange ganger før. Men allikevel ei historie som rommer mye av de problemene de møter, de som kommer til Norge fra andre land og møtes av fordommer og forskjellige former for rasisme.

I fire år ha hun bodd i Norge. — Faren min hadde ikke jobb, det er mye arbeidsløshet i Pakistan. Onkelen min flytta hit for lenge siden, han trodde det var bedre her. Faren min sa at det grodde et tre i Norge hvor det vokste penger, forteller hun, og ler litt av historia. — Han kom ikke tilbake så ofte, den første gangen var vel etter 4-5 år. Og da brødrene mine var 14-15 år gamle reiste de etter. I Pakistan blir jenter ofte gifta bort når de er 12-13 år gamle. Faren min tenkte at det var best om jeg kom hit for å slippe det, men på grunn av det var det mange som sa at jeg ikke skulle flytte.

Men for fire år siden kom altså Riffat og hennes mor og to søstre flyttende etter faren og brødrene. Da Riffat kom til Norge begynte hun i en «velkomstkasse», som hun kaller det, på Møllergata skole i Oslo. Etter ett år her gikk hun over i 8. klasse, og deretter tok hun niende — hele tida i klasser med bare pakistanske elever. Og i fjor tok hun spranget over til Elvebakken videregående skole og linja for handel- og kontorlag. — Jeg var redd ikke bare de første ukene, sier Riffat, men de første månedene! På Møllergata skole var det mange pakistanske ungdommer, men på Elvebakken nesten bare norske. Og så var det lærere. Jeg må være høflig mot dem, tenkte jeg, så den første tida turde jeg ikke spørre lærerne heller. De første månedene var jeg helt stille.

Riffat forklarer oss om møtet med den norske skolehverdagen på Elvebakken. Men det er slett ikke ei «lidende» jente knuga ned av det norske samfunnet som sitter framfor oss, men en person som stråler latter og glede over utfordringene i livet ut av de mørke, glitrende øynene. Da vi presenterte oss for hverandre før intervjuet starta, fikk vi vite at Riffat betyr «høy, sterk», mens Sultana betyr «dronning». Stoltheta som navnet bærer i seg ligger også i orda når Riffat forteller om seg selv og livet sitt i Norge.

— Først trodde jeg at skolen var svært vanskelig, sier Riffat, men jeg hadde gode karakterer, og etterhvert syntes jeg det var mer likt ungdomsskolen. Og det går fint nå, jeg får hjelp hvis jeg trenger det.

Riffat har ikke helt bestemt seg for hva hun skal bruke utdanninga til. Kanskje hun skal gå videre, kanskje hun skal begynne å jobbe. Familien sier i alle fall at hun får gjøre det hun sjøl vil. — Det er ikke så vanlig i pakistanske familier, forteller hun, særlig når det gjelder jenter. Alle venninene mine fra ungdomsskolen har gifta seg og reist tilbake til Pakistan. Og mange slutta på skolen etter et par måneder på grunn av foreldra sjøl om de ville fortsette. Når vi diskuterer sånne ting sier mange til meg: «Nå har du hørt om likestilling!». Men vi

må jo ha det!, sier Riffat, og får det til å høres svært så sjølsagt ut.

Samtidig ligger tankene der om framtidig ekteskap. — Jeg skal gifte meg med en pakistansk gutt - jeg skal jo reise tilbake. Men jeg tenker ikke så mye på det. Egentlig vil jeg ikke gifte meg Riffat trekker litt

” Ei kvinne i oppgangen der vi bor sa at vi ikke måtte lage maten vår for det lukta så vondt. Det er greit sa jeg, men da må dere ikke spise svinekjøtt eller kjøpe det framfor oss. Det var hun ikke enig i. — Vi kan ikke slutte med det sa hun. Da kan du tenke deg hvordan det er for oss, sa jeg. Vi må spise vår mat. Hun ble stille da, jeg tror hun skjønte litt. Men hun har ikke snakka til meg siden. ”

på det. — Men jeg kan jo ikke gå mot foreldra. Tradisjonelt har det vært foreldra som har tatt ut jentenes ektemann. Men er det ikke skummelt å gifte seg med en man ikke kjenner, spør vi. — Det er litt bedre i dag, mange spør jenta også. Og hvis jenta ikke liker gutten blir hun ikke pressa. Men da vil foreldra finne en annen gutt. Pakistanske jenter er kanskje redde for det nå, men ikke tidligere. De aksepterer det som foreldra sier. I Pakistan er det vanlig å gifte seg når man er 14-15 år gammel, jeg synes sjøl at du må være 19-20, - da skjønner du mer av livet. Sjøl har Riffat en anelse om hvem hennes tilkomne kan bli. — Og jeg kan si fra sjøl hvis jeg er imot det, sier hun.

Riffat er en av de mange innvandrerdommene som balanserer mellom å bli «norsk» og å holde på den pakistanske, islamske kulturen hun kommer fra og har sine røtter i. En konflikt som slett ikke er lett å hankses med. Som Riffat sier det: — Mange pakistanske ungdommer vil skifte kultur hlet når de går ut, og være noe anna igjen når de kommer hjem. Om seg sjøl sier hun: — Jeg vil være så nært Norge som mulig, men ikke gå over grensene til islam. Hvis jeg gjør det, ville jeg bli en helt anna. Jeg har tenkt at islam er best, men jeg aksepterer deres kultur også. Jeg synes at alle kulturer er bra, men det er viktig å holde på seg sjøl. Islam sier at vi må lære om andre kulturer. Nå bruker jeg norske klær, og jeg går ut når jeg vil. Så jeg er på grensa, men jeg har ikke gått over den. Det går an å forene norsk og islamsk kultur hvis man tror på seg sjøl.

Som vi var inne på innledningsvis, har også Riffat fått merke norske fordommer og rasistiske holdninger. For 6 måneder siden flytta familien til Stovner i Oslo, og Riffat forteller om problemene med å ikke vite om man blir likt eller ikke av de nye naboene. Liker de meg, kan jeg besøke dem

— På grunn av mobbing og sånt blir jeg sint noen ganger, og tenker: Hvorfor bor vi her og ikke i Pakistan? Mange pakistane-re blir mobba fordi de bruker sine egne klær. Foreldra liker ofte ikke at ungene deres bruker norske klær, sier Riffat, og forteller om en episode hun var utsatt for da hun gikk på Møllergata skole. En gutt begynte å bli nærgående, og da hun ba han om å holde opp, sa han at hun måtte like det når hun bodde i Norge.

— Jeg sa at jeg vil lære om deres kultur, men på min måte. Men han holdt ikke opp, og jeg begynte å skrike. Men skal jeg lære deres kultur, må dere respektere meg. — Og hvis vi svarer tilbake, blir han ofte verre, fortsetter Riffat. Så jeg har skjont nå at det beste er å bare gå forbi, så gir de som mobber seg.

Men dette kan ikke alltid være like lett, når påminnelsene blir mange. Som da Riffat og familien hennes flytta til Stovner og ble plaga av norske unger som kasta snøball på vinduene og ringte på om natta. — Jeg skjønner ikke helt hvorfor de mobber oss, sier Riffat. Jeg tror ikke de vet det helt sjøl. Kanskje det er på grunn av vår kultur, at den er helt anderledes enn deres. Men det er mye i vår kultur som er likt med deres kultur tidligere, f.eks. at foreldra bestemmer så mye over ungene.

På Elvebakken videregående skole, hvor Riffat går, har de satt i gang et tiltak etter modell fra Sogn videregående, InterSogn. InterBakken er en organisasjon som tar opp problemene til fremmedspråklige elever. Her har Riffat vært med og arbeida i startfasen. — Vi kom i gang i vår på Elvebakken, og har tenkt å fortsette det kommende skoleåret. Her skal vi jobbe for elever fra andre land som tar utdanning i Norge, komme med rådgiving og informasjon, og jobbe mot rasismen. Gi informasjon til de som mobber om hva vi føler da, da vil de kanskje skjønne det.

I desember skal Riffat tilbake til Pakistan for første gang etter at hun kom til Norge. Søstra hennes skal gifte seg. Men etter fire år i Norge kan hun fortsatt se alt foran seg, som om hun var i Pakistan i går eller i forgårs. — Når jeg blir mobba her i Norge, tenker jeg mye på Pakistan, men når jeg er glad her tenker jeg ikke så mye på det. Men mora mi savner Pakistan veldig, og vil bo der fortsatt. Hun kan ikke snakke norsk, og har ikke så mye kontakt med andre pakistanske damer bortsett fra tanta mi. Vi snakker mye om det - om natta. Da snakker vi om det. Hun sier ofte at vi er her på grunn av oss jentene, og hun lager mat og ting ferdig til oss etter skolen. Men hun tenker ikke på seg sjøl, glemmer hva hun sjøl ønsker. Vi er heldige som har ei sånn mor, det vil jeg si, sier Riffat, med ettertanke.

Intervjuet nærmer seg slutten, og det er fortsatt så mye å fortelle om og snakke om. Men vi bryter opp fra kafebordet og går ut i det flommende sollyset, sier farvel og kanskje vi sees igjen. Med det lange, mørke håret bølgende over skuldrene forsvinner hun i menneskevrømmelen. Riffat Sultana - «høy, sterk dronning».

OPP MED HÅNDA

alle som støtter
regjeringas
innvandringspolitikk!

I 30-åra jublet millioner for
ideene om rasehat. I Norge i
80-åra legaliseres de samme
ideene gjennom myndighetenes
innvandringsstopp og forslag
til ny utlendingelov!

STATLIG RASISME - EN SKAM!

Rasismen splitter folk, og gjør det lettere å holde folk nede. Rasismen har brune røtter i historia. I dag er det Sør-Afrika som praktiserer rasismen i sin

mest åpne og groteske form. I Norge er det nynazistene som med bomber, trakassering og rasistisk propaganda står for den åpne kriminelle rasismen. Med den mest omfattende og holdningsskapende rasismen i Norge i dag er den statlige.

RØD **UNGDOM**